

קול ההיית

חסין כהלכה

דף חדש

אין לי קווי גמר ואין מחיאות כפיים,
אין תחושה של יודעת או מבינה.
כל תחום שפעם חשבתי
שכבר כבשתי ותקעתי בו דגל,
בא והוכיח לי את טעותי.

כאן הבת שואלת

שאלות ששאלתן ותשובות
מפי הגאון רבי מאיר קסלר שליט"א,
הגאון רבי צבי שרלין שליט"א
ואמן ההסברה החרדית
הרב מרדכי נויגרשל שליט"א

חלשה

הדמעות שטפו אותה. מלוחות וצורבות.
לא היה זה בכי של התרגשות. אפילו
לא של תפילה. היא הרגישה איך היא
עצמה מתמוססת לדמעות.

סיפור

תודה!

לכולכן על הפידבקים החמים והמשמחים

הזכות בהגרלה לחודש אדר:

ק. טייטלבוים

נחמה רוזמן

אתי באיבסקי

אסתי
נויגרשל

ניצור איתכן קשר לצורך בחירת המתנה

25

כאן הבת שואלת

שאלות ששאלתן ותשובות מפי הגאון ר' מאיר קסלר שליט"א, הגאון ר' צבי שרלין שליט"א ואמן ההסברה החרדית הרב מרדכי נויגרשל שליט"א

44

חלשה

הדמעות שטפו אותה. מלוחות וצורבות. לא היה זה בכי של התרגשות. אפילו לא של תפילה. היא הרגישה איך היא עצמה מתמוססת לדמעות. | סיפור

14

דף חדש

אין לי קווי גמר ואין מחיאות כפיים, אין תחושה של יודעת או מבינה. כל תחום שפעם חשבתי שכבר כבשתי ותקעתי בו דגל, בא והוכיח לי את טעותי.

[5] **ד"ש | דף שמורה**
לאה ראם

[7] **דפדפת**
תמר הלר

[8] **בית ועד**
מדור הלכה

[9] **מחר חודש**
רחלי קובר

[11] **ביננו**
אתי אסתר קווין

[14] **דף חדש**
אביגיל פראגר

[16] **בעין בוחנת**
חיה

[17] **אור בקצה המנהרה**
רוחי ליכטנשטיין

[20] **יצאתי נסקרת**

[23] **מבית ומחוץ**
שושי ברוידא

[25] **כאן הבת שואלת**
אסתי כץ

[33] **הבית העסק הנבחר**
יעל זלץ

[35] **דפי עבודה**
פנינה וימר

[38] **דף נחיתה**
אביגיל פראגר

[40] **סלפי**
בתיה יונה

[41] **עבודה שבלב**
עולם התעסוקה מזוית שונה

[44] **סיפור חודשי**
רחלי נוסבוים

[47] **מועדפים**
מתוך מרחב פעילות השמורה

שלום כולן,

דמיינה מצב שאל בתיים של מנהיגי עולם התורה מגיע שליח מיוחד מעורך דינו של מנכ"ל פייזר. ומה בפיו? הנ"ל רוצה לתרום את כל רווחיו מפיתוח החיסון לטובת חיזוק עולם הישיבות.

הזוי? ממש לא!

אז הנה הסיפור בקצרה:

בסוף המאה ה-19, כאשר השתוללה בעולם מגיפת החולירע ומליוני אנשים מצאו את מותם, עמלו הכימיקאים ואנשי המעבדות במרוץ אחר החיסון. לואי פסטר הוא שם שכולנו מכירות, את פרופ' ולדימיר חבקיין, שעבד תחתיו, פחות. וזה חבל, ואת מוזמנת להצצה מפתיעה לחייו (ולמותו) של מי שהיה האיש שהמציא את החיסון, ומחוסר שיתוף פעולה נאלץ להזריק את החיסון לעצמו(!) ועדין לא זכה להכרה ולסיוע. לולי מלך הודו שזיהה את הפוטנציאל והזמינו להציל את העם ההודי.

ומדוע חבל? והלא אלפי ממציאים חשובים מנוחתם כבוד בדפי הויקיפדיה ואין לנו יודעים את שמם, גם אם תרומתם למדע היא כבירה.

זה שאצל פרופ' חבקיין יש סיום דרמטי במיוחד ובעל השפעה עצומה על חיינו אנו, ולא רק משום החיסון שהמציא.

קבלו את היהודי הדגול מרדכי זאב חבקיין, הפרופסור והמדען המפורסם שחזר בתשובה בערוב ימיו עד ששמר והקפיד על אורח חיים חרדי ממש.

טוב, זה כבר באמת משמעותי עבורינו הרבה יותר מסתם מדען, ואפילו מדען יהודי.

אבל זה עוד לא הכל:

בימים ההם, כשהמצב הרפואי היה בכי רע, והמצב הכלכלי בעקבותיו, גם עתיד עולם התורה היה בסכנה גדולה. הגאון רבי חיים עוזר גרודינסקי זצ"ל ושאר גדולי התורה וראשי הישיבות, היו מוטרדים מאד מהיכולת להמשיך ולהחזיק את עולם התורה.

ואז, בדיוק כמו האפיזודה הדמיונית שבפתח הדברים, נשמעה דפיקה על דלת ביתו של רבן של כל בני הגולה, הגר"ע זצ"ל. בפתח עמד ד"ר מרק וישניצר ובידו צו מימוש צוואה של הפרופסור חבקיין לטובת עולם התורה בניהולן של ראשי הישיבות החרדיים.

מדובר היה בסכום של מאות מליוני שקלים, כל ההון שצבר הפרופסור בחייו הגדושים.

וכך כתב בצוואתו:

"הגורם המכריע בקיומן של קהילות ישראל היו תמיד והינם בזמננו, מנהיגי הרוח, הקונים להם את סמכותם מתוך גדלותם בתורה... הישיבות המספקות ומצמיחות את המנהיגים והרבנים... בתנאי המבוכה של התקופה, הן מרכזי הלימוד המסורתיים שבמשך דורות פרנסו את חיינו הרוחניים והמוסריים... על כן באה צוואתי זאת: שאיפתי היחידה היא שיתרבו המוסדות הללו"

מאה שנה חלפו עברו, העולם שינה פניו ללא היכר, אבל דבר יסודי אחד נותר חסון ויציב ללא תזוזה של מילימטר: התורה היא המגינה והמצילה אותנו. כאומה, כיחידים, ברוח ובנפש.

נושא הגליון הזה נבחר לאור תקופת החיסונים העוברת עלינו. אין כאן קריאה לחיסון פיזי (גדולי ישראל אמרו את דברם והחשיבות ברורה) כן יש כאן את השאיפה להגיע לחוסן המיוחל, זה שיגן עלינו מסערות התקופה, רוחניות וגשמיות.

השנה האחרונה היתה שנה מאתגרת במיוחד. חלק מאיתנו חוו אותה בכאב ושבר, חלקינו בצער וכמעט כל אחת ואחת - בקושי. ודווקא על רקע הקושי והכאב, מתעצמת דמותה המופלאה של בת ישראל נוסח תשפ"א, שהיא נאזרת עוז וגבורה וצולחת את משברי התקופה.

זה לא קל, וכולנו מרגישות את הצורך והכמיהה להתחבר לספק כח ולהיטען. פשוט להטעין עצמינו בכוחות.

תקופת ערב חג הפסח, ובמיוחד בשנה המאתגרת הזאת, ז'ה זמן שתמיד בוחר בנו הרצון העז לשלוח באופן אישי לכל אחת ואחת 'קפסולת כח' - כזאת שתתן לנו את החוסן הפנימי הדרוש לנו כאויר לנשימה...

וזו מה שהתאמצנו לספק בגליון האיכותי שבידיכן:

קריאה לחיזוק בצניעות מהגאון רבי אביעזר פילץ שליט"א, תשובות להשתלחויות מחלישות לאור דבריהם של הגאון רבי מאיר קסלר שליט"א ורבנים נוספים, מאמרים שונים המאירים זוויות חדשות ומעוררות השראה וחיזוק לכולנו ועוד המון תוכן.

מן הסתם עד חג הפסח לא תשאר מילה שלא תקראי,

אבל איחולינו שהדברים ימשיכו לתת לך כח ועוצמה

ולסייע לך לחוש יותר בגדלותם של הימים,

פסח כשר ושמח,

המערכת

עמוד שדרה

כך או כך, האישה לא חשבה לעבור לסדר היום על כזאת התנהגות ובזעמה כי רב, פנתה **לחתוליה** ואמרה 'להם':

"ראיתם??? ראיתם??? איזה חינוך שהם נותנים לילדים שלהם... בוששה!!!!!"

שימו לב...: איזה חינוך **שאנחנו** נותנים לילדים שלנו...
אכן, טוב שעטינו מסיכות שכיסו בנאמנות על האודם שפשה בלחיינו מעוצמת הבזיון!;

טוב, זה כמובן לא אמיתי. ממש לא התביישנו...
זה היה משעשע והיה ברור לשתינו שמי שצריך להתבייש, זה לא אנחנו.
לא יודעת מדוע נזכרתי בזה עכשיו, אבל תכל'ס נזכרתי...

משום שכשמדברים על חוסן פנימי מול חיצי לעז, ביקורת והסתה - אנחנו חייבות לוודא שיש לנו בארגז הכלים, טפולון לצפות היטב ולהגן על עצמנו מבפנים.
במקרה הקיצוני הוא, כל כך ברור לי העליונות המוסרית שלי מול בת השיחה של החתולים, שבאמת שום מילה שלה לא יכולה לערער לי בכלום את בטחוני העצמי בדרך בה אני מחנכת את ילדתי...
אבל גם במקרים פחות דרמטיים, עדיין אפשר להשתמש בתמצית ההרגשה ההיא.

יש איזו גישה פסיכולוגית הגורסת ש'להיעלב - זו בחירה'. לא יודעת אם זה תמיד נכון או לא, אבל ברור שעלבון שעובר במסננת השכל וההגיון - יכול לאבד הרבה מעוצמתו.
כמובן, מדובר על שני האספקטים: החשיבות שאני מייחסת לפוגע

כשדיברו ב'שמורה' על חווית התקפות מחלישה, נזכרתי בסיפור המשעשע הבא, ולא הצלחתי להבין איך כזאת אפיזודה שכבה אצלי כמעט שנה שלמה ולא מצאה לה ביטוי ולו פעם אחת עד היום.

ומעשה שהיה כך היה. בדגש על המילים 'כך היה'.

דווקא בגלל שהוא מופרך והזוי כל כך... אז כן: כך בדיוק היה:

שלהי הסגר הראשון, ימים הראשונים אחרי היציאה מהעוצר המוחלט, 'יצאתי עם ביתי הקטנה להליכה מרעננת סביב השכונה. הילדה המאושרת מעצם היציאה לחופשי קיפצה ודילגה לצידי וכך צעדנו בשעת בוקר מוקדמת אם וביתה המתוקה. איפשהו ברחוב עוזיאל (לירושלמיות שביננו, שמכירות את תמהיל האוכלוסיה בפאתי השכונה) ראינו אישה כבת שישים, רוכנת במסירות לשולי המדרכה, וסביבה... כעשרה חתולים בגוונים שונים. כולם נושאים עיניים מצפות לגברת שהאכילה אותם במסירות רבה ב"ופלה".

עומדים כולם בתור מסודר, ומקבלים את מנתם לפי הסדר. הגברת האכילה אותם בכפית (חד פעמית, למרבה הבושה...) מהיוגורט המזין והטעים לקול לילות שמחה והתרגשות של הקבוצה.

אנחנו, יש לציין, פחות התלהבנו. החתוליאדה הזאת על המדרכה די הרתיעה אותנו... וכך, נתתי יד לילדתי והמשכנו את הצעידה תוך היצמדות חזקה לקיר המרוחק מהחגיגה.

מסתבר שהגברת לא אהבה את היחס הלא מכבד הזה. אולי היא הוצפה ברגשות תסכול עמוק שמסיבים לה שכניה באזור 'המתחרד'? אולי סתם נזכרה במה שמעוללים חרדים בכל מקומות מושבותם?

להיעלב -
זו בחירה'.
לא יודעת אם
זה תמיד נכון
או לא, אבל
ברור שעלבון
שעובר
במסננת
השכל
וההגיון - יכול
לאבד הרבה
מעוצמתו.

מחד, והאמונה שאני חשה בצדקתי, מאידך.

אז מה באמת יכול לסייע לנו להיות מאלו המקיימים את שלא יבוש מפני המלעיגים?

הרבה דברים! אבל מגברת-חתולים למדתי שתיים לפחות.

האחד, ככל שתהיה לי ההכרה הברורה יותר בצדקת דרכי - כך אייחס פחות משמעות למבקרים. ו'דרכי' אין הכוונה לכל מעשה ומעשה...כי בהחלט יש הבדל גדול בין להיכשל במעשה תוך כדי דרך, או לצעוד בדרך הלא נכונה...

והשני, לחשוב היטב ממי נאמרה הביקורת, מי הוא זה בעל ההסתה... לפעמים זה פשוט משפט שמאן-דהוא לחש לחתולים...

רוצה לסיים בסיפור נפלא ששמעתי:

ברוסיה הרחוקה, בימים ההם בהם אסור היה בשום אופן לקיים כל עניין דתי, היתה קבוצה שבמסירות נפש עילאית עשתה כל שביכולתה לשמור תורה ומצוות. חג הסוכות קרב ובא, וחברי המחתרת היהודית לא יודעים את נפשם, שמא לא ישיגו השנה ארבעת המינים.

אתרוג, הם הבריוח בדרך לא דרך מארץ ישראל. הדס וערבה - גם השיגו. אבל לולב... לולב לא היה להם בכל המחוז. גונב לאוזנם שבמחוז מרוחק יש עצי תמר שניתן לקטוף מהם לולבים. נערה יקרה אחת החליטה שלמרות הסכנה והקושי - היא תסע מרחק יום נסיעה ברכבת ותשיג את הלולב המיוחל כדי לאפשר לקהילה כולה לזכות במצווה הקדושה והיקרה.

ואיך תשנע את הלולב? והלא חיילי הק.ג.ב. שורצים בכל פינה ועלולים לחשוד בבחורה ולגלות דרכה את המחתרת כולה... מצאה הבחורה עיצה:

היא השחילה את הלולב מאחורי גבה תחת המעיל, וכך, כשהיא עומדת זקופה - נסעה יחד עם האוצר היקר לכיוון ביתה.

וברכבת:

כל הנוסעים ישובים היטב במקומותיהם, הוודקה מונחת על השולחן יחד עם משחקי השח-מט וערימות העיתונים. ואז זה מגיע: "היי! בחורה! למה שלא תשבי גם את?" "יש מקום..."

הבחורה, שכמובן לא מעלה בדעתה להתיישב - מתעלמת מהקריאות בעקשנות רוסית אופיינית. (חיובית כמובן... אני גם רוסית במקור!) אבל מה לעשות, גם הם עקשנים. קשוחים אפילו - וגם לא מוותרים.

שוב ושוב הם קוראים אליה קריאות שהופכות עד מהרה למשפטי בוז, לעג ועלבון..

וכלום לא יכול לה, **שתיים עשרה שעות** עמדה אותה בחורה בנסיעה מפרכת ומתישה. סביבה קרון שלם מלא בנוסעים מגושמים מפנים מבטים ואצבע מזלזלת, וקוראים קריאות מחלישות.

אבל הנערה, לא נעה ולא זעה,

היא יודעת היטב על איזה אוצר היא שומרת קרוב ללב...

היא רואה בעיני רוחה וחווה את עוצמת המעמד של חברי המחתרת הנרגשים כשיזכו ליטול את הלולב בחג הסוכות...

היא מהרהרת שוב ושוב, על הטוב הצפון לה ומה גדול יהא חלקה.

יש לה. יש לה את הכח לעמוד מול נסיונות לשבור את רוחה -

יש לה כח של בת ישראל שמאחוריה - עמוד שדרה...

מאחלת לכולנו שנזכה במהרה שיכירו כולם וידעו כי "לך ה' הממלכה" ונזכה ויקויים דברי הנביא ישעיהו:

קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרחה!

אמן ואמן,
לאה

יש לה את
הכח לעמוד
מול נסיונות
לשבור את
רוחה -
יש לה כח של
בת ישראל
שמאחוריה -
עמוד שדרה...

תולעת יַעֲקֹב

בְּכָל דְבָר,
גַם אִם רַע מֵר,
אִם הַמְצָב מַחְמִיר,
אֶל תִּירְאֵי מִמֶּנּוּ אֶת, תּוֹלַעַת הַשְּׁמִיר,
וְאִם סְלָעִים וְאַבְנִים
הִיוּ לָךְ לַחֻמוֹת,
פְּתַחֵי אֶת פִּיךָ - וְיִשְׁתַּבְּרוּ, תִּבְנֵי בָּם עוֹלְמוֹת!

בְּכָל מַקְרָה, גַם אִם קָשָׁה,
נִרְאָה כִּי אֵין תְּקוּהָ,
כַּחַךְ- הָאָבֶן לְשִׁבְרָה, וּמִחֲדָשׁ יִקְבַּע,
בְּכָל מַצָּב
מוֹלֵךְ נֶצֶב,
גַם בְּבִלְתֵי הַפִּיָּה,
אֶת יְכוּלָהּ, עַל כִּי מִקְדָּם עוֹד כַּחַךְ בְּפִיָּה.

אֶל תִּירְאֵי תּוֹלַעַת יַעֲקֹב,
גַם אִם שִׁפְלָה,
בְּגוֹפְךָ הַקָּט אֲצוּר הַכַּח- הַתִּפְלָה,
כַּח תִּפְלֵתְךָ אֶת כָּל סְלָעֵי הַדִּין יִקַּב,
וְעַל כֵּן אֵל נָא תִירְאֵי תּוֹלַעַת יַעֲקֹב!

אֶל תִּירְאֵי תּוֹלַעַת יַעֲקֹב,
גַם אִם קִטְנָה,
אֶל תִּירְאֵי תּוֹלַעַת
הַתְּאֲזָרִי בְּאַמוּנָה,
אֶל תִּירְאֵי תּוֹלַעַת
כִּי רַב כַּחַךְ, גְּדוֹל,
אֶל תִּירְאֵי נָא,
אֶל תִּירְאֵי,
עֲשֵׂי מִבְּלִי לַחֲדַל.

בְּבִנוּתְךָ מִקְדָּשׁ מְעַט
לֹא חָרַב אוֹ חֲנִית,
לֹא בְּבִרְזָל אוֹ חַרְבוֹת-
עֲצָמָה בְּךָ רוּחַ חֲנִית,
הַמִּיִּסִי אֶת הַמְּצִיאוֹת- עֲלֶיךָ אֶת זֹחַלְתָּ,
הֲלֹא יִכְפוּ מִפְּנֵיךָ צוּרִים, אַבְנֵי בְּזָלְתָּ.

לעבוד בנאמנות כפי יכולתה ע"פ הנתונים של הבית, ובזה גם אם תיווצרנה הפסקות גדולות יותר מאשר כשעובדת במשרד אין בזה איסור גזל. אם בכל זאת יש לעובדת חששות שמא עברה את גבול הסביר, עליה לשאול את המעביד האם הדבר מקובל עליו.

בדיקת חמץ בעבודה

חג הפסח מתקרב ואני רוצה לשאול: א. האם אני צריכה לערוך בדיקת חמץ במקום העבודה? האם יש הבדל אם אני מגיעה לעבודה בחול המועד או נמצאת בחופש כל החג? ב. אם אני חייבת לבדוק, כיצד עלי לבצע זאת בפועל?

שאלה

ישנם כמה איסורים בעניין החמץ:

איסור בל יראה - חמץ ששייך ליהודי יש בו איסור בל יראה ויש חובה לפני פסח לבער אותו מהעולם או למכור אותו לגוי.
חיוב ביעור חמץ - גם כשהחמץ אינו שייך ליהודי יש חובה לבערו כאשר הוא נמצא ברשותו של היהודי מחשש שמא יבוא לאוכלו, אלא אם כן הוא נעול במקום שאין גישה אליו בפסח. לכן, כשמוכרים חמץ סוגרים אותו בארון מסומן וכדומה.

למעשה:

- אם אינך מגיעה לעבודה בפסח:
 - אם מקום העבודה סגור לגמרי בפסח ולא נכנסים אליו אנשים - אפשר למכור את החמץ ששייך לך ונמצא במקום העבודה, ואין צורך לנקות ולבדוק. [אפשר לכלול את החמץ שבמקום העבודה יחד עם מכירת החמץ של המשפחה].
 - אם אנשים נכנסים למקום העבודה בפסח - צריך לנקות ולבדוק את החמץ ביום האחרון שבו את מגיעה לעבודה לפני פסח. לאחר מכן אין צורך לבדוק את המקום שוב בליל בדיקת חמץ.
 - כפי הוראת הגרי"ש אלישיב זצ"ל, אפשר לבדוק ארון, מגירה או שולחן כתיבה וכד' על ידי מישוש ביד ואין צורך בנר.
- אם את מגיעה לעבודה בפסח: מלבד ביעור החמץ שלך שעשית לפני החג, אם אחר כך השתמשו במקום אנשים שאינם מקפידים על ההלכה - כשאת מגיעה לעבודה עלייך לבדוק שוב את כל השטח שבו את משתמשת בחג, הן את השטח האישי שלך והן את השטח הציבורי שבו את משתמשת, כגון מטבחון משותף. [את יכולה להחליט שאינך משתמשת בפסח במקרר / ארונות מטבח ואז אין לך חיוב לבדוק אותם].

כיום כשעובדים מהבית, אני מנצלת ישיבות בהם אני לא צריכה לצפות במסך ולא לדבר (אלא רק להקשיב) לעבודות בית עם אוזניות אלחוטיות. ונתעוררתי לשאול האם הדבר מותר, אמנם אני מקשיבה לישיבה בזמן הזה ונחשבת עובדת, אך שמא עלי להקדיש את כל הזמן הזה לעבודה, ותוך כדי ההקשבה לישיבה להמשיך לעבוד בדברים השייכים לעבודה ולא בעבודות הבית.

שאלה

גם כאן הדבר תלוי בשיקול דעת על מה המעביד מוכן לשלם, ומסתבר שכמו שבישיבת צוות פיזית במשרד לא דורשים מהעובדות לעשות פעולות נוספות תוך כדי הישיבה, כך גם כאשר הדבר נעשה בהאזנה טלפונית, אמנם הדבר מותנה בכך שעבודות הבית לא מפריעות ליעילות של ההאזנה לישיבה.

אני עובדת מהבית ועכשיו בסגר כל הילדים בבית, איך אני צריכה לחשב את שעות העבודה, האם כל מריבה של הילדים / הגשת ארוחה צריך לחשב כהפסקה ולהוריד מחשבון השעות? בד"כ לעובד מגיעה חצי שעה הפסקה, אבל ההפסקות עם הילדים מצטברות ליותר. נכון שגם במשרד לפעמים יש טלפונים או סידורים או פטפוטים שלוקחים זמן, אבל גם על זה יש לשאול האם הדבר מותר?

שאלה

עובדת שעושה דברים אחרים בזמן עבודתה, ומקבלת שכר על זמן זה עוברת באיסור גזל. אמנם, כל דבר שמקובל בציבור המעבידים לאפשר לעובדים לעשות בזמן העבודה הרי זה מותר. ולכן מקובל שעובדת עושה פעולות קצרות בזמן העבודה על חשבון המעביד, כגון להתקשר הביתה לשיחה קצרה לוודא שהכל בסדר עם הילדים וכו', ובלבד שיהיו ההפסקות הנ"ל בגדר הסביר והמקובל אצל המעבידים.

בתקופת סגר שמעבידים מעוניינים שעובדות תעבודנה בביתן, והם יודעים שבאותו זמן הילדים מצויים בבית ותפוקת העבודה בבית היא פחותה מאשר עבודה במשרד, כל עוד לא התנו מראש עם העובדות שתעבודנה בחדר סגור וכדומה בתנאים החופפים לעבודה במשרד, הרי זה כהסכמה ומחילה מראש על ההפרעות הנוספות ועל הקטנת התפוקה. אמנם כל זה רק כשהדבר בגדר הסביר והמקובל בנתוני בית. ולכן ברור שאסור לעשות הפסקה גדולה באמצע העבודה בכדי לעסוק בצרכי הבית ולהחשיב זאת כשעת עבודה, אלא על העובדת להשתדל

חודש ניסן

ראש החודשים נקבע לחודש ניסן ולכן תמיד חוזרים בו איכשהו, באיזשהו אופן נעלם לבסיס. כאילו יחד עם הבית שמתנקה (הלוואי שמאליו) ויחד עם האביב שבפתח ועם הפסח, מתרחב מקום חדש מבפנים. פסח הוא ראש המועדות ולא רק נקרא כך אלא הוא פשוט בונה בנו משהו במקום שהתכנה ונפתח כל שנה מחדש

יסוד התורה והמצוות הוא האמונה שנלמדת דווקא ביציאת מצרים -

הביטחון הוא יסוד התורה והאמונה. כמו שנאמר - "ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל... למען ידעו דור אחרון וגו' וישימו באלוקים כיסלם (-מבטחם)" (תהילים ע"ח, ו)

כתב הגאון מוילנא: "עיקר נתינת התורה לישראל הוא כדי שישומו בטחונם בה', כמו שנאמר 'וישימו באלוקים כיסלם' וגם כן לספר אחר כך לבניהם כמו שנאמר 'למען ידעו דור אחרון' לפי שעיקר הכל הוא הביטחון השלם והוא כלל כל המצוות" (ביאור הגר"א למשלי כב, ט)

הביטחון הוא מימוש האמונה בחייו הטבעיים של האדם. המאמין יודע בבירור כי חייו מתנהלים בתכנית ברורה ובשמירה מעולה המקדמת אותו לתכליתו בעולמו.

רגילים אנו להתייחס לביטחון בה' על המאורעות העוברים עלינו, זהו עיקר האמונה של אמונת ההשגחה שיכל מה דעביד רחמנא לטב עביד'.

אך לא פחות מזה הביטחון בה' שייך לסערות ולערעורים על דרכינו בחיים, השקפתינו ואורחות חיינו שנגזרים כולם משורש אחד של אמונה בה' ובתורתו.

מצוות האמונה שלנו היא "אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" בנשימה אחת נאמר את כל הפסוק הזה - הוא אלוקינו שהוציאנו מארץ מצרים. זוהי 'מלכות שמים'. כשבני אדם חיים תחת השגחת השם ומחמת זה הם חייבים במצוותיו, שהם חוקי החיים והאופן היחידי להתקיים בעולם.

ובהיות האמונה הזו על עורקי החיים תיקרא ביטחון. והיא תנהלנו בבחינת המעשים, ההשקפות ודרכי החיים בהם אנו הולכים.

אֵי-בֵּי-י-ק-ו-מְ-נִי-ם-!

ילדים, הפסח הזה כולו ספרים!

עכשיו בחנויות יפה נוף - פלדהיים מגוון הגדות לילדים, סיפורי יציאת מצרים, ספרי קריאה ועוד, במבצעים חסרי תקדים!

רשת חנויות "יפה נוף-פלדהיים":

ניתן להשיג גם ברשת חנויות "יפה נוף-פלדהיים": ירושלים: מלכי ישראל 17 | חדש: ירמיהו פינת ברנדיס | צומת בר אילן 1 | נבעת שאול 28 | בית גן הספנה 50 | בית הדפוס 32 | מודיעין עילית-קריית ספר: ספר אבינו 26 | שיד חמד 1 | ברבכפלד: רבי יהודה הנשיא 14 | בית ששני 28 | חתונה אישית 29 | חתונה רחם אילנות שוק 31 | מעל שוק מנהרין | בני ברק: רבי עקיבא 130 | אברהםביץ 19 | מול מרכז רמזים | ברנטיא 3 | רבי עקיבא 43 | נושא 45 | אשדוד: ענק הסמים | יפסן: מלחמה 10 | רבינו 1 | פנת חוקי קרית יעקב 4 | בני הדן | החסדרות 2 | פנת חסידות | אלעד: רבי יהודה הנשיא 90 | קרית גת: האדמור"ר סוכ"ד | פנת נתיבות שלום (בנין קרטישניץ) | רכסים: סביון 39 | בנה ביתך | חדש: נתיבות האר"י 86 | אופקים: הפך חיים מול בית הכנסת אוהל משה.

מטלפונים עד הבית: 1-599-581-581 | אתר: YEFE.CO.IL

יציאת מצרים היא שורש התורה בדרך של התקרבות שלנו, שאנו פדויי ה' שנגאלנו ממצרים-

מי שאינו מסתפק בשיגרה היום יומית של קיום מצוות, שואב תמיד חיזוק והתעלות מאחד המעמדות הגבוהים של עם ישראל: ממעמד הר סיני או מיציאת מצרים.

לכאורה אין לנו מעמד יותר נעלה ובירור ואימות יותר מכריח לאמונה וחיוב מצוות מאשר מתן תורה בסיני. ואכן מצווים אנו שיהיו עינינו ולבנו שם כל הימים.

אולם גדולי המאמינים הקדישו את כל חייהם להחיות בליבם דווקא את יציאת מצרים.

מה מוסיפה יציאת מצרים על זכירת מעמד הר סיני?

מתן תורה מחייב אותנו להאמין בכל פינות התורה ולקיים המצוות. אך המחיה לעצמו את יציאת מצרים עד שיראה אותה בחוש, הוא עצמו נהיה מיוצאי מצרים, פדויי השם.

סגולה זו מונחת ב"זכר ליציאת מצרים" שהזכרה באמת חש בגופו את צמיחת הגאולה, שבירת השיעבוד ותהליך ההתקרבות.

"בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים שנא' והגדת לבנך ביום ההוא לאמור בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים"

(פסחים קטז,ב)

חייבים אנחנו בכל הדורות להיות מיוצאי מצרים, ובזה טמון סוד ההתקרבות התמידית שדברנו עליה לעיל

(הרב וולבא בעלי שור)

ועוד שורה של ניסן -

כל עוד האדם לא משתדל ליישר את עצמו לפי האנך המוסרי שירד לעולם כדיברה הראשונה של 'אנוכי ה' אלוקיך' לא יהיה לו חוסן משל עצמו בדרכו. וטוב שכך. החוסן שלנו מגיע דווקא בצמוד לויתור על העצמאות המוחלטת וטיפוח הרגש הגאווה בתורה ובהולכים בדרכה.

בלבול פגיעה

נמצא באף מגירה בטור המגירות, וגם לא בסלסלות המיועדות לדפים להקלדה, שהגיע הזמן, באמת, לעשות בהן סדר ומיון.

"אולי זה אצל המנהל." היא אומרת לעצמה וניגשת אל המדפסת. לפני מספר רגעים הדפיסה מייל חשוב שהגיע מהחינוך העצמאי. היא תביא אותו למנהל, ועל הדרך תציץ על השולחן שלו כדי לבדוק אם הקלסר נמצא שם.

אבל מלכה מקדימה אותה, בצעד נמרץ היא פונה אל חדר המנהל הסמוך. "סליחה שאני מפריעה, הרב יוסקוביץ", היא אומרת בכבוד ובקול גבוה שאיילי שומעת עד המשרד, "הקלסר של שכר הלימוד נמצא אצלכם?"

"אצלי? מה פתאום?" מתפלא המנהל, "המזכירה מטפלת בזה."

מלכה ממלמלת משהו בתגובה, איילי לא שומעת מה, אבל את הפנים החמוצות של מלכה היא רואה היטב היטב, כשזו חוזרת ונכנסת אל המשרד וכמעט מתנגשת ביועצת. איילי נזכרת שהיועצת ביקשה ממנה לצלם כמה דפים עוד בשמונה בבוקר. היא ממחרת כעת אל הניילון בו שמורים המקורות לצילום. הוא, ברוך השם, תלוי במקומו כשעליו דף באותיות מהירות עיניים: "דפים לצילום, נא לכתוב פרטים ברורים מאחורי המקור".

אבל הוא ריק!

"איפה השכפולים?" היא שואלת את עצמה, את היועצת, את הניילון, רק לא את המורה מלכה שעומדת בפתח המשרד ומביטה סביב. אבל דוקא היא זו שעונה - "באמת איפה...? הבלגן במשרד הזה עובר כל גבול, איילי. וסליחה שאני אומרת, כי זה לתועלת - אני לא יודעת איך נראה הבית שלך ומה אומר בעלך... ואיך תגדלי את הילדים שלך כשיבואו, בעזרת השם", היא מצטחקת בחביבות, "אבל כדאי שתדעי שבית ספר נורמלי לא יכול להתנהל ככה."

"הדפים אצלי." אומרת היועצת בנעימות, "הכל בסדר, איילי, שכחת

"איפה הקלסר של שכר הלימוד?" מלכה, המחנכת של א', נכנסת אל המשרד בצעד מהיר כדרכה, "איילי, ראית אותו?"

"הוא במגירה." איילי לא מסיטה את עיניה ממסך המחשב. נראה שתוכנת המנב"ס מתעצבנת מאד על המשפחה החדשה שהגיעה, ומסרבת לשבץ את בניהם בכתות ג' ד' וז' כנדרש. "איפה הילד מז'?" היא ממלמלת לעצמה, "למה אני לא רואה אותו?"

"ולמה אני לא רואה את הקלסר?" שואלת מלכה והטון שלה עולה קצת, "הוא לא במגירה הרגילה, איילי."

"הו, הנה הוא, נכנס בטעות לכתה ח'."

"מי, הקלסר?"

"לא, הילד החדש."

"על איזה ילד את מדברת? איילי, את יכולה בבקשה לענות לי על מה ששאלתי?"

"הקלסר? אולי מישהו מהמורות או מהמורים לקחו אותו." ממלמלת איילי וקמה.

"למה שמישהו יקח אותו?"

"מאותה סיבה שאת רוצה אותו עכשיו."

"מה זה קשור? אני זקוקה לו כעת כדי לראות למי לשלוח פתק עבור ההורים, שאם הם לא יכניסו את שכר הלימוד, הבן שלהם לא יקבל סידור במסיבה." היא לחוצה. המסיבה מחרתיים, ומצפה לה עבודה רבה, "זה תפקיד של המזכירה ברוב בתי הספר שאני מכירה, אגב; אבל משום מה המנהל ביקש ממני לעשות את זה. מעניין באמת משום מה."

איילי לא עונה. היא מזיזה לפה ולשם ערמות שכפולים ודפים שממלאים את השולחן המבולגן שלה, אבל את הקלסר החשוב היא לא מוצאת. היא קמה אל הארון שמאחוריה, אבל הקלסר גם לא שם. הוא גם לא

פזקת? זה חשוב!

עכשיו נדע
מה כיף לך לקרוא,
מה עושה לך טוב בלב,
מה חשוב ומה פחות...

חפשי את המתנות הנוספות בגליון

חפשי את סמל הפידבוק
ליד כל כתבה,

פדבקי,
ו... היכנסי להגרלה על
שמלה לחג

מבית: **LICHI**

פזקתי ותלכתי...

לקבלת הקטלוג שליחי מייל: catalog@lichi-shop.com

שירות לקוחות: 053-3587211

שנכנסתי לקחת אותם בחזרה כי רציתי לתקן משהו?"
איילי לא עונה. היא לא שומעת. היא גם בקושי רואה.

בשתיקה היא לוקחת את שלושת הדפים מידיה של היועצת וניגשת אל מכונת הצילום. אצבעותיה רועדות משהו, והיא לא מצליחה ללחוץ על כפתור הנכון. כאילו להכעיס, מבשרת המכונה על בעיה במגירת הדפים. היא מתכופפת, המגירה לא נסגרת.

היא מרגישה את פניה לוחטות, פיזית, כשהיא מתכופפת אל המגירה. על זה כתוב בסיפורים ש'הדם הציף את פניה'?

הקלסר האבוד נמצא במגירה החצי-פתוחה.

היא מדמיינת, או שהיא באמת שומעת את מלכה שממלמלת משהו על זה ש'מי שלא מתאימה להיות מזכירה, לא תהפוך למתאימה גם אם המנהל הוא קרוב משפחה של אמא שלה'?

איילי, איילי, ליבנו איתך! בהרגשה האיומה, בכבוד שהושפל...

רגע, מה את מזדעפת כשמזכירים את המילה 'כבוד'? כן, את צריכה כבוד, בהחלט. נפש האדם זקוקה לכבוד שלה, וברגע שרמסו לנו אותו זה כואב... כאב אמיתי, חי, צורב.

אז מה פה לא אמיתי?

ההרגשה הנלווית שייצרת בתוכך. ההרגשה של המחיקה, ה"אני לא שווה", זה שאת מרגישה פתאום קטנה כל כך אחרי המילים של המורה מלכה... ולא נתייחס כרגע בכלל ל'האם הן נכונות או לא', כי לא זה מה שמעניין אותנו. מי שמעניין אותנו זו את, ומה שאת מרגישה.

פגעו בכבוד שלך - נכון. וזה כואב, ומותר לך להרגיש ולכאוב את זה. אבל מחוקה? קטנה? את? זה כבר בלבול מסויים שקורה - אצל רובנו - אחרי פגיעה.

אנא, אל תקחי את זה כך! תלמדי להגדיר לעצמך מה קורה בתוכך, ליצור את ההפרדה בין הכאב האמיתי לבין העטיפה המזוייפת שצמחה פתאום, ורק לגדול.

רוצה ללמוד לעשות את זה?

האזיני לדבריה של רחל מונטג בקו השמועה: 02-644-0292

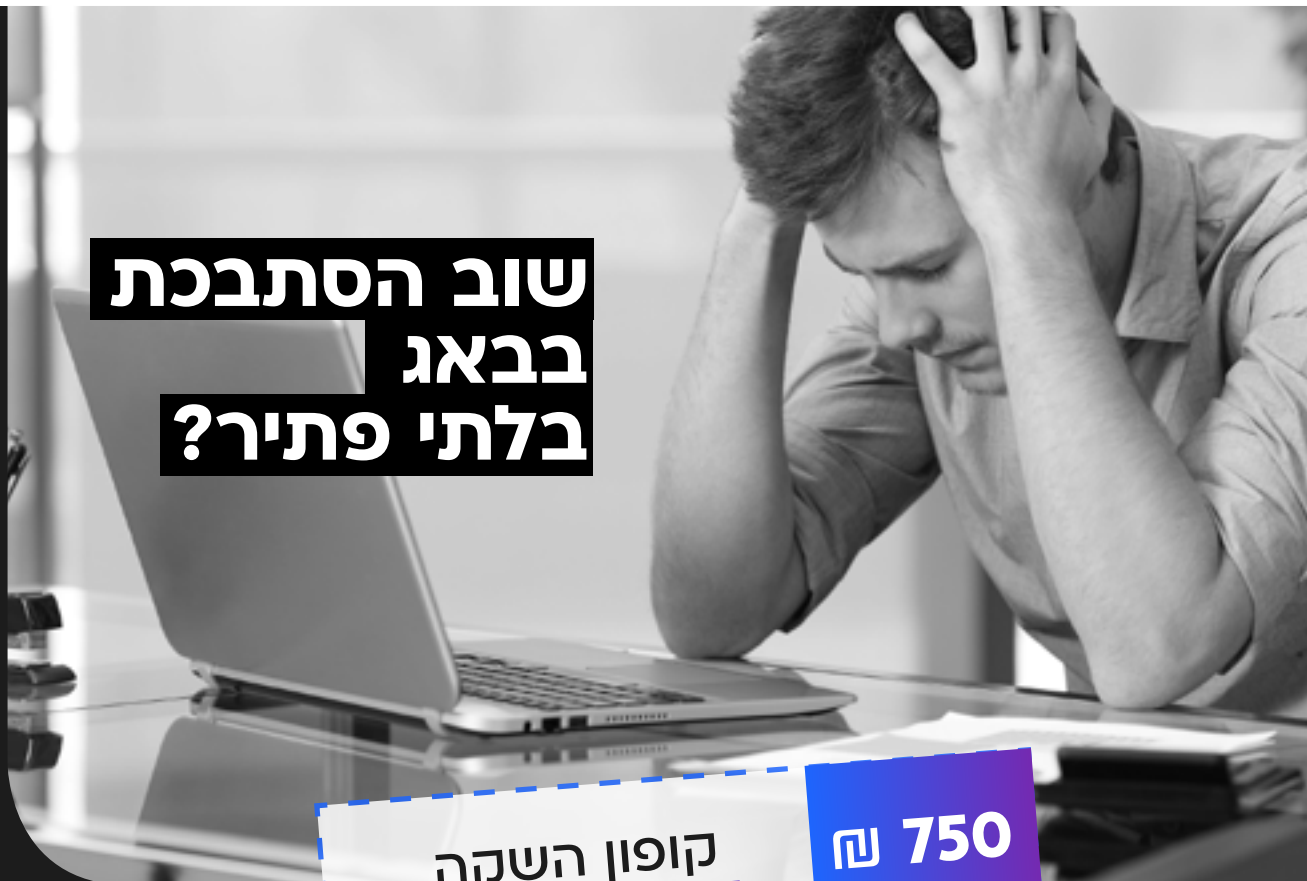
Angular בעשרה ימים

קורס דיגיטלי

← באמצעות קורס Angular תגיעו במהירות לביצועי שיא!

← תקצרו את זמן העבודה שלכם משמעותית

← ותתחילו להתקדם למשרות נחשקות!

שוב הסתבכת
בבאג
בלתי פתיר?

קופון השקה
ל-3 ימים בלבד!

750 ₪
הנחה

הקורס הדיגיטלי החדש!

#אנגולר_בעברית_ב10_ימים!

MAXTECH

פשוט להיות מאסטר בהייטק

הכנעה וענווה

שאף פעם לא אבין ממש, עדיף בכלל לא לחרוץ דעה. הרי כולם רוצים תמיד בכל מאודם להיות בסדר, ועושים את המקסימום שהם מסוגלים לו כרגע, ומי כמוני יודעת שלפעמים המקסימום הזה יכול להיות כל כך מעט.

אז למה, למה אני מרגישה זקוקה כל כך בדחיפות להכנעה וענווה? כי ככה, המילים האלה הם כמו תשובה לכל הפעמים שלא הולך כמו שאני רוצה, בערך מאה פעם ביום בממוצע.

המילים האלה טופחות לי על הכתף כשאני מנהלת דו קרב עם הילדים בדרישה נחרצת לעשות כאן ועכשיו מה שאני אמרתי. המילים האלה עושות לי סימן של רגע עם היד, חכי רגע, כשלא עונים לי, כשלא מסכימים איתי, והכי גרוע כשלא מקשיבים לי. המילים האלה הן כמו דגל שמנפנף לי ועושה לי קצת אוויר לנשום חזרה לריאות, כשאני חנוקה לגמרי ומתפוצצת בכעס על רצונות של אחרים שהתנגשו חזיתית ברצונות מאד ברורים שלי. המילים האלו מנחמות אותי כמו קוד סודי כשאני נעלבת קשות כשלא התייחסו אלי יפה כראוי להוד כבודי, המילים האלה מוציאות את העוקץ גם מסיטואציות מסמיקות של ביזיון, ומרימות אותי מהרצפה כשאני מתבוססת בתחושת השפלה, כשמישהו הוריד אותי מדרגה או שתיים תחתיו לפי תחושתי.

תן בליבי הכנעה וענווה, אבא, האגו שלי הוא לא כל התמונה. הדמות שלי לא מרוחה על כל הקנבס, תעזור לי לצמצם את הבלון לפרופורציה הנכונה. זו שאיפה שאני רוצה בה, אתה רק מזמן לי סיטואציות שמזכירות, לטובתי, עוזר לי לא להתנפח, לעשות מקום, להיות כמו אדמה. ונפשי כעפר לכל תהיה, להסכים להיות פשוטה אבל מצמיחה. אתה עוזר לי להתמקד, לעשות את הטוב מפני

יש לי צלצול חדש שהילדים סידרו לי בפלאפון ברוב טובם, ששר את המילים: "ותן, בליבי, בליבי הכנעה וענווה". המילים האלו שאני אומרת כל יום בשמונה עשרה, בבקשה הקצרה שמוסיפים לפני "עשה למען שמך", אותן אני שומעת אלף פעם ביום כשמצלצלים לי הצינתוקים מכל המוסדות של הילדים, או הילדים עצמם שמתקשרים מהמכולת לברר אם מותר להם גם סוכריות.

הכנעה וענווה, הכנעה וענווה, אני מזמזמת לעצמי עד שנפל לי האסימון, כמה המילים האלו מדויקות לי, כמה אני צריכה לשנן אותן שוב ושוב, כמה הן מסר כל כך אלוקי, שום דבר הרי הוא לא מקרה, כולל הילדים שמשחקים לי בטלפון ומשנים לי את הצלצול שבחרתי במקור, ועל הדרך מתקשרים גם בטעות לבוסית שלי לשעבר ועושים בושות.

אין, אין מקרה. ענווה והכנעה. ולא שיש לי כל כך במה להתגאות, אין פה אפילו מה שהברכה תחול עליה, מי כמוני יודעת כמה אין. ואם פעם חשבתי שיש הגיעה תקופת הקורונה ופיזרה את האשליות, ואם עוד נשארתי ימרות קלות באוויר הגיע הסגר האחרון, הממושך, המתיש, המפרך, ששאב את כל הגז והותיר רק ואקום. לית לי מגרמי כלום, לא במובן המופשט אלא הפשוט ממש, אין לי איך לספור הצלחות והישגים. אין לי מידע בכלל מה אני עושה, מה אני תורמת בעצם קיומי הבנאלי יום אחר יום. אין לי קווי גמר ואין מחיאות כפיים, אין תחושה של יודעת או מבינה. כל תחום שפעם חשבתי

שכבר כבשתי ותקעתי בו דגל, בא והוכיח לי את טעותי. היו לי כל כך הרבה הזדמנויות בזמן האחרון בהן הכיתי על חטא על פעמים שדנתי בהם אנשים בשטחיות, ביהירות, שפטתי מיד לשלילה והרגשתי ביקורת על צעדים או פעולות. פתאום הבנתי כמה לא הבנתי מעולם, למה אין טעם לשפוט. עם מה אנשים מתמודדים, מה כוחות הנפש שלהם, ובגלל

המילים האלה
עושות לי סימן
של רגע עם
היד, חכי רגע,
כשלא עונים
לי, כשלא
מסכימים
איתי, והכי
גרוע כשלא
מקשיבים לי.

שהוא טוב בלי להתבלבל ולגזור קופונים. אתה מדייק לי חזרה את הרצון למקור הטהור כפי שהיה בתחילה, לפני שאיבדתי קשב ותעיתי לכל מיני כיוונים.

רצית לעשות טוב בעולם, בת יקרה, רצית לעשות טוב לאנשים, רצית להיטיב לביתך, רצית להיות מהנותנים. זוכרת? נכון שבדרך התבלבלת, הרגשת מותקפת, התחלת להילחם על חיך ועל הצרכים, התחלת לקחת אישית. לראות את הכל מתוך הנקודה הפרטית שלך, הפרשנות האישית השתלטה לך על כל המעגלים. לחשוב שאם מישהו מפקק מולך הוא רוצה כנראה לבלוע אותך, שאם מישהו רוצה ללכת ימינה הוא מנסה לחסום לך את השמאלה בכוונה. האני המבוהל שלך כבר לא מקשיב, כבר לא פנוי לקלוט איתותים, לא מסוגל לתת לאחרים מקום נפרד ובלתי תלוי, רואה אותם כבובות בתפאורת האני ולא כאנשים חיים. עסוק בהתגוננות מפני כל מילה שנתפסת כביקורת במקום לתפוס בשתי ידיים את הפידבק ולהיבנות, משמיע את קולו כל כך ברמה עד שמפסיד עושר אינסופי של תובנות ושל דעות.

כמה הייתי רוצה לקנות את הכוח הטמון בלוותר על הכוח. את החוסן המיוחד בלא להיות כל כך קשיחה וחסונה דוקא. אולי להיות קצת יותר שיבולת, מתכופפת וגמישה, לא מתפצחת לשניים בקול אגו מהדהד, לא נשברת תחת הברד. מסכימה להיות ירוקה ורכה.

תן, תן בליבי הכנעה וענווה, איזה שיר מומלץ, לפעמים כל מה שצריך כדי לאפס את המערכת זו תזכורת פשוטה שאני לא כל העולם. שיש כיף כזה לוותר, לפנות, לזוז קצת הצידה ולעשות מקום גם לעוד אנשים בתמונה. לעשות כבוד לרצון האלוקי שמנהל את הכל ולתת לו חזרה את המפתחות, להפסיק לקחת ללב מאנשים, להסיר את העטיפה מהאבנים שאני חשה שזורקים עלי, ולמצוא בתוכן מתנות. זה חידוש עצום אני רוצה ללמוד אותו כל יום מחדש, ושוב שוכחת ושוב נזכרת מהתחלה.

תמשיכו לנגן לי, תמשיכו לצנתק, אני בדרך כלל גם לא מספיקה לענות, רק שרה ומרוויחה. איפוס. אבא, אני רוצה כל כך שתברך אותי באלו, תן לי עוד הרבה, הרבה הכנעה וענווה.

NEW collection!

החג הזה תלבשי נדיר

קולקציית בגדי נשים

טרנדית ואיכותית

בסטייל קלאסי שתאהבי לתמיד!

מכירות פופאפ יפורסמו בשכונות

להורדת הקטלוג בדרייב ובגמבו מייל

rare
by ruta keshet

לקבלת קטלוג
RAREBYRUTA@GMAIL.COM

טלפון / ווטסאפ
+972-583212231

אם חומה היא - נבנה עליה

כל אחת יודעת, עמוק בלב, שהכלי העוצמתי ביותר המסור בידינו לשמירה ולהגנה היא ההקפדה על צניעותה של בת ישראל. כך כתוב במפורש בפסוק (דברים כ"ג: ט"ו) "והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ... ושב מאחרריך". בימים אלו, בהם עת צרה אדירה היא ליעקב, בחרנו להביא קטעים ממשאו המרגש של הגאון רבי אביעזר פילץ שליט"א ראש ישיבת תפרח וחבר מועצת גדולי התורה (בשינויי עריכה קלים) בכנס בנושא חשוב זה שהתקיים בעבר, במעמד גדולי התורה באולמי תמיר.

הדברים המלאים יושמעו בקו השמועה - 02-6440292, גם בשלוחה הפתוחה!

אליהו כותבה, ומלך המשיח והקדוש ברוך הוא חותם על ידיהם. הדא הוא דכתיב: (מלאכי ג') אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וגו'.

יש כאן יסוד. לעיתים אדם עושה מצוה, נותן לו ערך מסוים, מחשיב אותה כמצווה ארעית, זמנית, לשעתה. הוא לא יודע שזה ראוי להכתב בספרים שזה לא נבואה לשעתה אלא נבואה לדורות וזה אני חושב בעניין הגדול הזה:

זה לא הצלה של סמינר כזה או אחר, למרות שודאי יש פה הצלה. לא עניין של הצלת בית מסוים, למרות שודאי שזה נכון. לא רק הצלת בני ישראל שלא יכשלו במראות שאינן ראויות. ודאי כל זה נכון. אבל האמת היא, ש'מלך המשיח ואליהו כותבו'. זה לדורות, זה מלחמת עולם על האופי של כלל ישראל!

זה אומר שההתחזקות שלנו עכשיו, הופכת להיות מציאות. לא רק מציאות ארעית אלא מציאות מוחלטת! לדורי דורות! וכאן צריכים לבוא רגשות הלב להבין ולנסות להשריש בלב בנותינו ונשותינו שהנה, יש הזדמנות

זה אומר
שההתחזקות
שלנו עכשיו,
הופכת להיות
מציאות. לא
רק מציאות
ארעית אלא
מציאות
מוחלטת!
לדורי דורות!

...אבל כמה כואב הלב לראות שדוקא עכשיו שהכל כבר לכאורה כל כך טוב רוחנית, חשבנו שהנה הנה זה הסוף זה הסוף של הגלות, הנה כבר רואים ניצוצות של "אמור לציון מלך אלוקיך" אבל, אהה! שוד ושבר! ובתוך קודש הקודשים נכנסים דעות של תאוות...אם בדורות הקודמים הבעיה היתה: "ולא תתורו אחרי לבבכם" - היו דעות כפרניות בעולם, שצעירי בני ישראל היו צריכים להילחם נגדם. היום, אין לנו את הנסיונות האלה. אבל יש גם "אחרי עיניכם" כח התאוה, כח החומריות הוא שמחלחל בתוך חומת בת ציון. ועל זה כמה ידאב הלב כמה כואב לראות. אם זה בכל מיני כלי תקשורת שקיימים ואם זה בבעניין צניעות בנות ישראל. לראות איך שאותה צניעות שהיתה חלון הראווה של בת ישראל שראו "זאת בת ישראל" - "כל כבודה בת מלך פנימה" איך זה נשים בנות לא מבינות את מעלת הקדושה? כואב הלב...

המדרש ברות רבה (ו' ה'): לשעבר היה אדם עושה מצוה והנביא כותבה, ועכשיו כשאדם עושה מצוה מי כותבה?

חסינה לשינויים

אין דבר שיכול לערער את שיווי משקלנו הנפשי ולטלטל אותנו פיזית ורגשית כמו שינויים. כולנו מטבענו שונאות שינויים ואוהבות יציבות וקביעות. אבל מה לעשות שבעולם דינמי כשלנו, השינויים הם חלק בלתי נפרד מעסקת החבילה של החיים? ובכן, לכולנו יש נטייה לחשוב, שאנשים שעברו שינויים גדולים זעזועים עוצמתיים בחיים, ודאי פיתחו חסינות מפני שינויים קטנים והם לא מתרגשים מהם. ובכן, זה לא בדיוק כך. כל שינוי וסודותיו עימו, כל שינוי וקשייו שלו. ולכל שינוי צריך להסתגל בקצב משלו.

בטוחה הייתי, לאחר שאיבדתי את מאור עיני, ששום שינוי קטן ושולי לא יעשה עלי רושם. אחרי הכל, העיוורון הזה טלטל אותי למחוזות אחרים לחלוטין, ואם אליהם הסתגלתי והתרגלתי, אז מה כבר יוכל לעמוד בדרכי? המציאות לא ממש עלתה בקנה אחד עם התיאוריה שלי, וזה התבטא באופן בולט בעולם העבודה.

עוד קודם שהתעוורתתי העסקתי מזכירה מסורה שהייתה לי לעזר בכל ענייני העבודה, החל מטיפול בלקוחות, דרך הקלדות, הגהות, מיון, שמירה, שליחה, וכל עבודות המזכירות הקלאסיות. אחרי שהתעוורתתי, הייתה היא זו שהרימה אותי על הרגליים והחזירה אותי לתלם. מיד כשהיא זיהתה את ניצני ההתאוששות הראשונים, היא לא ויתרה לי. קראה לי, הושיבה אותי לידה, הסבירה לי מהן הדרישות לניסוח, והקשיבה בסבלנות עד שחילצתי את המשפטים המנוסחים מפני, תוך שהיא מקלידה אותם על המחשב. כך זה התחיל. מכאן ואילך כל יום היה שיפור, כל שבוע הייתה התקדמות, ובזכותה אפשר לומר שחזרתי למסלול עבודה רגיל של חמישה ימים בשבוע.

בלתי חוזרת. בשנות הנעורים החיים נראים מאד ורודים, אבל כל מי שכבר יותר מתבגר, רואה, שעיתים רבות צריכים רחמי שמים. עיתים רבות הדמעות נוזלות ונדמה שהשערים נעולים. אני אומר: מי שיקח לליבו את הנושא החשוב הזה, אותה אישה, אותה נערה, אותה בת שתעמוד בעוז. שתהיה לה עזות דקדושה שצריכים להעלים עין ממבטים מתמיהים. אותה נערה, בת, אישה, שתאמר להקב"ה תזכור לי רבונו של עולם, איך שעמדתי בעוז! זרקתי את כל הבגדים שגדולי הדור אסרו! תזכור רבונו של עולם, את המבטים שהייתי צריכה לעמוד בהם, את הזלזול או את הלעג שאולי בא מפה ומשם. זכרה לי אלוקים לטובה!

ואני אומר: גם באותם עיתים שדמעות לא פותחות אותם, השערים יפתחו בפני אותה אם בפני אותה בת בפני אותו אב שיתן ידו לחיזוק בנושא החשוב הזה.

ולהפך אינני רוצה לחשוב אם אני יצטרך חס ושלום אם אצטרך חס ושלום לעמוד להתחנן לבוראי. רבש"ע, תעזור לי, יש לי בת שצריכה עצה היא צריכה ישועה. יש לי בן משפחה שצריך ישועה רבוש"ע, תענה לי אני אתן כך וכך לצדקה אני מרבה תהילים בלי סוף אבל אם הוא יטה אוזן הוא ישמע בת קול משמים תעננו,

כשאני הייתי בצרה, ר' יהודי, כשהשטן הכניס את טלפיו באותו בית המקדש כביכול צלם בהקדש ואתה איפה היית למה לא שינית? את אותם דברים שגדולי הדור הכריזו עליהם עכשיו אתה שופך דמעות? הדמעות שלך יפתחו שערים בשעה שדמעות שלי לא יפתחו שערים?

זו ההרגשה שצריכה ללוות כל אחד ואחד שהנושא החשוב הזה אינו מעמד של הצלה לרגע, של הצלה ליום או לשנה. זה נושא שמשנה את פני הדור אם זה בנוגע ללבוש אם בנוגע לאותם מכשירים טמאים שנכנסו לעולם התורה הקב"ה ישמע את צעקותינו ויקשב ה' וישמע ויכתב לפניו ספר זכרון ספר זכרון לחושבי שמו.

אבל מטבע הדברים, ככל שהתקדמתי והשתכללתי ביכולות העבודה שלי, כך הלכה וגברה התלות שלי בה, בלי שהיא או אני נבחין בכך. היא הייתה ידי ימיני, יד שמאלי ואפשר לומר שגם התחליף של שתי עיני. בלעדיה לא זזתי, ולא יכולתי לעבוד בכוחות עצמי. לכן התאמתי את שעות העבודה שלי לשעות שהיא יכולה, בין בבוקר, בין בצהריים ובין בערב ואפילו בשעות הקטנות של הלילה.

אבל, גם לתלות זו הגיע יום אחד הסוף. באופן מפתיע ובלתי צפוי קבלה מזכירתי הנאמנה הצעת עבודה מפתה מאד לעבוד כסגנית בסמינר המקומי, בשעות הבוקר ובשעות הצהריים, תוך השארת מרווח קטן של שעתיים וחצי בשעות המאוחרות של הבוקר. הנהלת הסמינר המקומי שידעה בדיוק מה היא עושה בחייה התעסוקתיים, רצתה שלא לפגוע בי כלכלית והחליטה להשאיר את אותו מרווח צר פנוי למעני.

אני לא יכולה לתאר כמה התאבלתי על העובדה שהיא לא כל כולה לרשותי, אבל התנחמתי באותן שעתיים וחצי שנותרו לי לפליטה. ואכן חברתי, לא תאמינו, הצליחה למצוא את תעודת ההוראה העתיקה בין עשרות המסמכים בבואי, הסירה מעליה את האבק ביראת כבוד ויחד איתה עשתה הסבה מקצועית לקריירה הרבה יותר מכובדת ומבטיחה, מאשר כמזכירה של עורכת לשונית.

בפועל, זה לא בדיוק עבד. עבודה חינוכית היא תובענית הרבה יותר משהיא נראית, והשעתיים וחצי הללו מידי בוקר הלכו והתכווצו עד כי נעלמו לחלוטין, ואני הרגשתי מנהלת מאבקי כח סמויים מול הנהלת הסמינר על המזכירה היקרה שלי, עד שהגענו לבחינת "שניים אוחזים בטלית". באיזה שהוא שלב היא הודיעה לי באופן חד משמעי, שהיא תעזוב אותי לחלוטין ושעלי לחפש מחליפה. לקח המון זמן להתאושש מההלם, האכזבה, התסכול והמצוקה. לא האמנתי שאמצא מישהי

שתוכל להיכנס לנעליים הכל כך מיומנות שלה.

אבל הישועה הגיעה מכיוון בלתי צפוי בדמותה של אימי ע"ה. מי כמוה עקבה בדריכות אחרי כל צעד ושעל בהתאוששותי, והיא, שיד מיומנת הייתה לה במחשב וביישומיו, עזבה עבודה אחרת כדי לקחת על עצמה את עול העבודה איתי. שישה חודשים עבד ההסדר עד לחודש אדר תשע"ו, שאז בפתע פתאום נקטפה אימי משמי חיינו בפטירה פתאומית מדום לב בהיותה בת 63 בלבד. אם קודם לכן איבדתי משענת אחת, הרי שעכשיו איבדתי משענת משמעותית הרבה יותר.

תקופה לאחר מכן זיווגו לי משמים מזכירה אחרת שהתמידה במלאכתה במשך שנתיים והיו לה יתרונות משמעותיים ביותר עבורי: קריאה רהוטה, כישרון כתיבה לא פחות מוצלח משלי ומוטיבציה בשמים. הייתי בטוחה שהגעתי אל המנוחה ואל הנחלה. אבל גם היא, לא תאמינו, קבלה הצעת עבודה מפתה בהוראה (אז למה אומרים שאין משרות בהוראה?) בבית ספר קירוב עירוני, והיא בתור אידיאליסטית אמיתית, זנחה אותי לטובתם.

בשלב זה אפשר לומר שכבר לא ממש נבהלתי. שמת לי לב, שכל שינוי שהקב"ה חולל בעולם התעסוקה שלי, כמו גם בתחומי חיים אחרים, פשוט הביא לפתרון מוצלח יותר מקודמו, בלי לזלזל באף אחת מן המזכירות שעבדו איתי קודם לכן. לכל אחת

היו יתרונות שבדיוק היו חסרים לי, ושאותם גיליתי בעובדת החדשה. ולכן כאשר הגעתי כעת אל מזכירתי הנוכחית, שבתחילת הדרך עוד חיפשה עבודה בתחום שבו למדה, אפילו לא חששתי. מיד האמנתי, כי הקב"ה המציא לי משהו מעולה ומשובח, בעל יתרונות נפלאים שלא הסכנתי להם קודם או שאפילו לא ידעתי כמה הם נחוצים לי, ו... צדקתי. כך שהשינויים הרבים הללו פשוט מפתחים חסינות בריאה!

אם קודם
לכן איבדתי
משענת
אחת, הרי
שעכשיו
איבדתי
משענת
משמעותית
הרבה יותר.

LICHI

יש לך כבר שמלה לחג? עברנו לאתר חדש ומהיר במיוחד בשבילכן

משלוח חינם עד הבית בכל קניה תוך 3 ימי עסקים
הזמנת ולא אהבת? החלפות והחזרות בקלות ובמהירות

שירות לקוחות (טלפון רב קווי) 053-358-7211

לקבלת קטלוג
שלחי מייל לכתובת 72lichi@gmail.com

חסינת אש

מייל שקיבלנו ממשהי אחת, אבל בוודאי משקף הרגשה של רבות מאיתנו.
 בחרנו להביא אותו כמו שהוא, עם הדוגמאות, משום שיש בהם מכל הסוגים:
 אירוע שלא אמור היה להיות - וונדליזם בבני ברק ומנגד, ההלוויות של גדולי ישראל, שהרבה רבנים השתתפו בו
 מדוע הבאנו את שתיהם?
 כדי להגיד - שאין זה משנה מה נעשה, התקפות נגדנו תמיד תהיינה!
 ולכן, לנו נותר לחזק מבפנים את החוסן האישי שלנו - כדי שהאש המופנית אלינו לא תמיס אותנו חלילה...
 מגישות בפניכן את הדברים,
 ונשמח אם תשתפו אותנו בכח האישי שלכן!
 לאה

אבל אני מסתובבת עם מועקה בלב, קשה לי המפגש היום יומי עם אנשים שרחוקים כל כך מעולמי, שלא מבינים
 מה חשוב לי, שמסתכלים עלי בתהייה כאילו אני מוזרה, ולא לחיוב, וש...קצת אולי שונאים? עוינים?
 קשה לי ההרגשה הזו!!
 החרדים הם שיחת היום בכל מקום שאני נמצאת.
 שיתפתי את המשפחה שלי וכולם שאלו - למה זה כל כך אכפת לך? מה זה מפריע לך?
 אבל לי זה מפריע, קשה לי להיות לא מובנת, במיוחד שיש דברים שקשה לענות עליהם...
 אני רוצה שיעריכו אותי שאני חרדית, לא שישתכלו ויגידו - זאת חרדית... כמו כל החרדים האלה מהתקשורת
 שמקבלים מליארד שקל ובגללם יש קורונה...
 איך מתגברים על ההרגשה הזאת?
 איך מחזקים את גאוות היחידה?

שלום, שמורה
 אני תמיד כל הרבה רוצה להגיב... וקצת מתביישת...
 אבל תדענה שתמיד קשורה ואוהבת את קהילת השמורות בכל ליבי!!
 תקשיבו מה הבעיה שלי, ואני בטוחה שעוד הרבה מסתבכות
 אני נמצאת בפגישת עבודה ומתחילים הדיבורים---
 ראית את הבלאגן שהיה בבני ברק?
 ראית את הלוויה בירושלים?
 את יודעת שהיתה תוכנית על החרדים... ראיינו חרדים כמוכם (נו, באמת)... האברכים מקבלים מליארד!! שקל...
 ואני, פי נאלם דום, אבל בתוך הלב אני נסערת מאד.
 אני מבינה שלא נבחרתי לתפקיד דוברת הציבור החרדי ואני שמחה שזה לא התחום החזק אצלי, אחרת הייתי נסחפת בטוח ...

אל קדימה... מה יש לך לענות לה?:)

12 ילדים?" אבל היא אמרה את זה בכזו הערכה והערצה שלא אופיינית לה. (לחילוניות) ואז הבנתי פה משהו עמוק. כשמישהו משדר עוצמה, ביטחון עצמי, אמונה אמיתית בצדקת הדרך, כולם נמסים מולו... מנסה גם לחזק את עצמי אך יש לי הרבה דרך....
 (צ'פו)

הוא הבורר הפנימי והכנה
 וחוכר מחודש טוב ואיפה.

הכרתי אישה מאד איתנה בדעתה ובטוחה בדרכה. פעם שאלה אותה חילונית מלומדת כזו שלא 'שמה' עלינו איך שאומרים... "איך את מגדלת

השמש מכוסה בעננים.
 עננים מנסים את אור השמש,
 והיא נעלמת.
 כדור הארץ מוקף
 בשבעים אחוז עננים.
 כשהאמת מוסתרת, חלקית או כולה
 מה שצורך לנו להיפגש טוב מולה

יום יבוא והוא לא רחוק -
 בא השמש עלינו תזרח.
 ולאורה המבהיק והמתוק
 נעמוד במבט מפוכח.
 למולה----

יתיישרו כל הנפתולים והעקומות
 יתבהרו כל המבואות החשוכות
 יצאו לאור כל התקוות והחלומות
 ויתחברו יחד כל הלבבות.

ואם אנשים אומרים - מה שמשנה זה מה שאני מרגישה מבפנים, לא מה השני מרגיש "מבפנים" שלו. אם אני בודקת שאני באמת חזקה ובטוחה, לא כל שטות תשנה לי את הדעה ווודאי לא את הערך שלי בעיני עצמי.

(כ"א)

צריך לדעת שהמשמעותי ביותר זה איך אני מרגישה בתוכי פנימה - זה בודאי מוכר, אבל זו האמת.

(ש"ה)

לא תמיד יש לנו תשובות מולם אבל כשאנחנו חזקות ומאמינות מבפנים זה עוזר לנו לא להיסחף ולהסכים איתם.

(פ"א)

רציתי לומר שהקושי העיקרי שלי הוא שההסתה הזו היא בלי שום הבנה ועומק לתוך הציבור פנימה, היא מזניחה כל הבנה ועמקות. אבל מה שמפריע לי זה כשאני שואלת את עצמי - למה זה כזה מפריע לך? זה לא אמור להזיז לך.. כי אם את חזקה בדרך שלך אז למה קשה כ"כ לשמוע מה שמדברים עלינו? אני לא יודעת מה נכון לחשוב בנושא הזה...

(פ"א)

התקשורת כ"כ שוטפת היום לאנשים את המוח, שהמבט שלהם כ"כ נגוע ומעוות ולא הגיוני - שזה כבר אבסורדי, זה כמו להיות אדם נורמלי מוקף בעשרות משוגעים - בהשפעת התקשורת. די מעודד לזכור שזה לא מרוע הלב שלהם מה שהם חושבים עלינו, פשוט שוטפים להם את המוח בצורה מזעזעת, והם מאוד מאוד מסכנים שאין להם אפילו את החירות לחשוב דעות משלהם.

(פ"א)

כשבן אדם בטוח בעצמו ובדרך שלו הוא לא צריך אישורים מאחרים!!! וזה תקף גם לחרדים וגם לחילוניים. כשהייתי ילדה שמעתי פעמים רבות בבית ספר שהחילונים מסכנים. זה לא קנה אותי, וזה גם מסוכן כי זה לא אמת, כשגדלתי ובחרתי את הדרך (יש שלב כזה שאתה בודק איפה אתה נמצא) הגעתי למסקנה שכדי להביא ילד למצב של גאווה יחידה אתה לא צריך להטיל רפש בצד השני אתה מטפח לו את הגאווה שהוא בן יחיד לאבא שבשמים, והעולם קיים בזכות התורה שלו, והוא זה שמגן על החיילים בשדה הקרב ויש לו בחירה חופשית ולא צריך יותר מזה....

(כ"א)

חשוב שיהיה לנו תשובות לעצמינו! אמיתיות וכנות, גם אם לא תמיד כדאי לדבר על כך בעבודה...

(מ"א)

...תמיד להיות עם יד על הדופק ולשאול מה הקב"ה רוצה ומצפה ממני בתקופה הזו - ולענות בכנות, בלי לתת לרעשי הרקע משני צידי המתרס לערער את החוסן האישי שלי.

(ר"ב)

**בשם רבי ישראל סלנטר זצ"ל:
העבודה האמיתית היא כיוס אמיתי עם
ה'עצמי' שכנה אחר שכנה.
דבור פנימי כמו עם ילד קטן
עוד אחד ועוד אחד. עוד שאלה
ותשובה. עוד שאלה והבנה ותשובה. ועוד...
עד שיש כיוס אמיתי ורגוע.**

בסדר (ותדמינו שהדגשתי את ה'באמת' בגופן גודל 100), כי לענ"ד לפחות בנושא הזה, אין עשן בלי אש. בעניין חילול ה' צריך להיות פיקס 100% ודי לחכמות ברמז.

(ר"ב)

אני חרדית מהבית, מבית אברכי וסמינר מעולה, נשואה לבעל תשובה ועומדת בקו החזית הזו לא מעט פעמים, בהתקפות ישירות של חמותי (לא בהתרסה, אבל

זו תקופת אתגר עבור כל עם ישראל ולא רק בשבילנו החרדים - נוצרה תופעה ציבורית של חיפוש שעיר לעזאזל, שהתקשורת הכללית מלבה אותה באומנות. כל מה שנעשה לא יהיה טוב. לא משנה אם מקדם ההדבקה יעלה או ירד, ולא משנה אם נשתף פעולה עם הסגר או לא, כל מה שלא נעשה, לא יהיה טוב, ולכן - סייג לחוכמה שתיקה! אין דבר שאנחנו יכולים לעשות חוץ מלהסתגר (לפחות מבחינה מנטלית) עד יעבור זעם. שנית - צריכים להיות באמת

**ליקוי חמה.
הירח מסתיר את השמש או
את חלקה מעיני הצופים בכדור
הארץ.**

כשהתקשורת מסתירה שוב ושוב
את האמת האמירה שתכל'ה תשוב
יש לנו פה עם תפקיד ומשימה
אם כי מודרן ותחום כצבאל המידה

היא מנסה להבין). מהמקום הזה הייתי רוצה לבקש- אנא! עשו כל מאמץ שבאמת באמת לא יהיה במה להאשים אותנו. הרבה חילונים מאמינים בעיקרון שאברכים לא מקבלים מיליונים ולא גונבים כלום, אבל כשהם רואים שאנחנו מזלזלים בדברים מסוימים שהם כן נכונים קצת (כמו משפחה חרדית בפארק שמשאירה אחריה לכלוך) זה גורם להסתה השיקרית הזו ליפול על אזניים הרבה יותר קשובות.

(אסתי)

התקשורת כ"כ שוטפת היום לאנשים את המוח, שהמבט שלהם כ"כ נגוע ומעוות ולא הגיוני - שזה כבר אבסורדי, זה כמו להיות אדם נורמלי מוקף בעשרות משוגעים - בהשפעת התקשורת. די מעודד לזכור שזה לא מרוע הלב שלהם מה שהם חושבים עלינו, פשוט שוטפים להם את המוח בצורה מזעזעת, והם מאוד מאוד מסכנים שאין להם אפילו את החירות לחשוב דעות משלהם.

(פאניתי)

זו תקופת אתגר עבור כל עם ישראל ולא רק בשבילנו החרדים- נוצרה תופעה ציבורית של חיפוש שער לעזאזל, שהתקשורת הכללית מלבה אותה באומנות. כל מה שנעשה לא יהיה טוב. לא משנה אם מקדם ההדבקה יעלה או ירד, ולא משנה אם נשתף פעולה עם הסגר או לא, כל מה שלא נעשה, לא יהיה טוב, ולכן- סייג לחוכמה שתיקה! אין דבר שאנחנו יכולים לעשות חוץ מלהסתגר (לפחות מבחינה מנטלית) עד יעבור זעם. שנית- צריכים להיות באמת בסדר (ותדמינו שהדגשתי את ה'באמת' בגופן גודל 100), כי לענ"ד לפחות בנושא הזה, אין עשן בלי אש. בעניין חילול ה' צריך להיות פיקס 100% ודי לחכמות ברמז.

(רזקי')

אני חרדית מהבית, מבית אברכי וסמינר מעולה, נשואה לבעל תשובה ועומדת בקו החזית הזו לא מעט פעמים, בהתקפות ישירות של חמותי (לא בהתרסה, אבל היא מנסה להבין). מהמקום הזה הייתי רוצה לבקש- אנא! עשו כל מאמץ שבאמת באמת לא יהיה במה להאשים אותנו. הרבה חילונים מאמינים בעיקרון שאברכים לא מקבלים מיליונים ולא גונבים כלום, אבל כשהם רואים שאנחנו מזלזלים בדברים מסוימים שהם כן נכונים קצת (כמו משפחה חרדית בפארק שמשאירה אחריה לכלוך) זה גורם להסתה השיקרית הזו ליפול על אזניים הרבה יותר קשובות.

(אסתי)

בעיה מאד חמורה היום, החרדים מוצגים בתקשורת בזוויות הלא יפות ולא מכבדות שלנו, במיוחד שרוב הדברים שהם מראים - גם אנחנו לא בעד!! זה ממש ממש לא משקף את כל הציבור!!! לדעתי: רק תפילות, באמת השכינה בגלות!!!! לא ראיתי שהרבנים אומרים להתקיף אותם, לענות משהו, אלא להתנהג בצורה הרגילה והמכבדת שלנו- וזה כבר לבד יעשה את שלו, נגיד להתווכח עם נהג באוטובוס על לשים מסכה או לא, מי ביקש?

(פאניתי)

לא לצפות מאנשים שרחוקים מעולמנו להעריך את העולם שלנו. במקרה של שאלה ישירה בעניני השעה לענות ענינית ובקצרה. כן לנהוג מבחינה אישית בצורה מעוררת הערכה, לנהוג בנעימות, ביושר ובאחריות, לקדש שם שמים בהליכותינו וכך תגרמי ליחס מעריך כלפיך גם בלי להיות מובנת לגמרי...

(פאניתי)

מי שתנסה להיות מסבירנית חרדית- רק תפסיד מזה... בעבודה תהיי בעבודה ענינית וממוקדת. תפטירי 'עצוב'

או תצאי לשתות כוס מים. ותהיי בסדר כלפי שמיים- זה עוזר:)

(איכל')

לפני הרבה שנים, שמעתי משפט שעוזר לי עד היום, משפט קצר וקולע: "גם ככה הם חושבים שאת משוגעת, אז מה אכפת לך" כשיוצאים מנקודת הנחה כזו, ולמעשה לא מצפים להבנה, זה הרבה יותר קל, כי הם באמת לא מבינים...

(יזל')

אני אומרת לעצמי הרבה פעמים: לא החרדיות היא אמת, התורה היא אמת.

(פאניתי)

לזכור תמיד שאני מייצגת את הקב"ה בעולם וגם אני בתור אחת מתוך הכלל יש לי אחריות ענקית! ובהתנהגות שלי אני יכולה לקדש שם שמים ולקרב קצת את העולם לתיקון שלו. להתפלל כל יום ששם שמים יהיה מתאהב על ידינו (ראו כמה נאים מעשיו כמה מתוקנים דרכיו) ולא ח"ו מתחולל ברחובות קריה...

(רזקי')

**בשם מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל:
כל מה שאדם עושה או שהוא מקדש שם שמים או
שהוא מחלל שם שמים.
אם המעשה הוא מחובר באמת לאמת- הרי קידוש.
ואם המעשה משרת מערות
אחרות שהם לא האמת- הרי מחלל.**

חוסן מצלופן

האמת היא שלכתוב על חוסן בזמן כזה, לא קל. העצב צומח פרא בחצר האחורית.

חולים מתפתלים בתוך מכונות הנשמה, אנשים נפטרים מבודדים במחלקות, סבים וסבתות ספונים בבית, מחלימים סוחבים תופעות לוואי. רק שלשום, הלכו ארבע יתומים קטנטנים אחרי מיטת אימם. הלב מתכווץ כל כך חזק, מקיז דם ודמע. אנה אנו באים.

כשהכאב דוחק אותך לקיר, את רוצה באינסטינקט לברוח. לעשות שיפסיק לכאוב.

בעבר, היו לי טקטיקות שעזרו לי להישאר מתחת לרדאר הבשורות. לא לקרוא עיתונים. לא לשמוע חדשות. לנער חזק את הראש ולהתמקד בדברים משמחים, להשתעבד לעשייה בלתי פוסקת, לשתות הרבה קפה.

ינקתי אל קרבי שולחן שבת וזמירות, דיבורים מרוממים, מסיבות בגן וטרגדיות בדמות משרצות כינים וברכיים שרוטות. שמרתי על מצב רוח טוב בכל מחיר. המלנכוליה לא עוברת טוב בסיפורי לילה טוב, כידוע.

אם בכל זאת הייתה דליפה, תמיד אפשר היה לברוח ל"יהיה בסדר" האגדי. יהיה בסדר וקדימה, יש עולם שלם לרסס בצבע. אבל בסוף זה משיג אותך. אולי זה ענין של גיל, אולי של דחיסות. כותרות מבליחות אלייך מתיבות הדואר, מכונת עם רמקול רועמת אל תוך גן השעשועים, שמות נזרקים לרפואה. ואין לאן לברוח ושום קפה לא מאייד את המציאות. הצרות מבית ומחוץ מקלפות כל יום עוד שכבה מהסחוס השחוק של הלב, והלחש

אנחנו הנשים "נחום תקום", בסוף תמיד חוזרות הביתה...ב"ה

(פלונית)

האור של בעלי כשהוא חוזר מהכולל מחזק אותי מאד.

(כרכי)

השבת, חג, זמן להתבוננות ביופי של חיים מלאים בתורה ומצוות.

(פלונית)

אני מגיעה הביתה והולכת לעבודה בשביל הבית.... לזכור את זה 'מפקס' לי את הראש...

(פלונית)

שקיעה

השמש שוקעת.

זמן לקראת ערב שבו השמש שוקעת והולכת להאיר בחלק אחר של כדור הארץ.

לה נראה אימתני ורע ותוקף אבל אחר כך, את הולכת לעצמך, לביתך.

יש האמת מאירה בעצמה
יש עיקר החיות הקיום, ההשנה.

בשם הגאון רבי חיים קריזווירט זצ"ל:

ואומרים. אלא להתכנס פנימה ולהתמסר לאמת הפנימית האלוקית גם אם עומדת יחידה.

באחרית הימים צריך כל אחד ואחד לתלות לו באותיות ענק: "אני וביתי נעבוד את ה'" לא להסתכל למה שכולם עושים

**

בקרוב ממש נעמוד כולם כולם. אנשים אחים שהיו אש ומים ולמול הרוך החום שיישטף אז העולם נקבל כולנו עול מלכות שמים.

אמת צלולה שאין לה דבר עם הבנה. זוכרת את עצמי מערבבת פסטה לארוחת הצהריים, ממלמלת אמת צלולה, ובתוכי פרפור עדין, לא מוכר, מתרומם מילימטר קטן, משנה בי צורת הסתכלות עתיקת יומין.

כי איכשהו חשבתי שאם רק אבין, אקבל כח. זה עדיין נכון. ההבנה, היא קב שאפשר להישען עליה ולהישען חזק, אבל לפעמים אנחנו פשוט לא מבינים. מה לעשות.

את הניסיון שלי -בזמנו -לא הבנתי ואת מה שקורה עכשיו מסביבי- אני לא מתחילה להבין. זה גדול עלי. ומי אני שאתקש על הבנה או על ישועה. בצוק העיתים, שתיהן עטיפת צלופן.

אבל לתפילה, למילים של אמת, יש כח אמיתי. המשנה מפרקי אבות, היא שחרתה על לוח ליבי אמת וחוסן באותם ימים. היא שחיזקה בתוכי את הידיעה שאני מחוברת למקורות הנכונים, שאני מונחת מתחת לכל השלבים שהניח בורא עולם מהר סיני ועד כה, שזהו עץ חיים שאני מחזיקה בו. שתומכיה מאושר. מאושר.

בימים מעורפלים, כשהראות לא משהו, אפשר לעצום עיניים, להרגיש את הציר שלנו מסתובב סביב אותה אמת עתיקת יומין, להיאחז כל יום מחדש בידיעת התכלית, באמונה במסובב כל הסיבות, שחרת בדי-אנ-אי של הבריאה היהודית, מה יעבוד בשבילנו ברגעי משבר ומה לא.

הלואי שעד שיצאו שורות אלו ממכש הדפוס, ניפגש יחד ברחבת הכותל לקבל פני משיח.

המתרפק בהדלקת נרות מתארך הרבה מעבר לרישום הטאבו המשפחתי. ואם חשבתי פעם שחוסן זה לנסות לא לדעת, להגיד יהיה בסדר ולרוץ לקלף תפוחי אדמה, אז היום אני צריכה בצוק העיתים, משענת הרבה יותר חזקה.

ראיינתי לא מזמן חברה טובה שעברה כמה מדורים, ביניהם בידוד לצורך טיפול רדיולוגי שנתיים לפני ששמעו בעולם על הדבר הזה.

היא הוצפה בזרם טלפונים של אנשים שסיפרו לה על ישועות. ישועות יפות, עטופות צלופן מבהיק שהם זכו בהם, הם ומכריהם ובני בניהם. 'ותראי', הם הוסיפו, 'גם את תזכי, השם גדול, עוד תראי'. שמו בול ושלחו רפואה שלמה מידית ובדוקה.

היא סיפרה על המסע שעברה. כיצד הלמה בכח על שערי השמים, מתעקשת על הישועה שלה, אחר כך בכתה נזופה, כי נראה שרק עליה דילגו.

מסך שקוף יורד על עיניה, כשהיא מספרת על ההתפכחות שהולידה חיפוש ותפילה אמיתית. כיצד מצאה את החוט שקשר אותה למעלה, חיבר אותה למסע המדויק שתכנן במיוחד עבורה בורא כל העולמות ואדון כל הישועות.

'רק זה נתן לי כח, את מבינה? לא הבטחות ולא ניסיונות להבין. לשקר אין רגליים. חבל על הזמן. כשאת טובעת, הדבר האחרון להיאחז בו זה צלופן.'

הנהנתי. נזכרתי איך, כשסגרתי בהוראת רב, לפני שמונה שנים בדיוק את בית הספר למחול שהיה מפעל חיי, גם אני הייתי צריכה לגרד כח בציפורנים. יותר מקשיי הפרנסה, והגעגוע לדבר אהוב שכרגע לא מצא את מקומו בחיי, זה היה הצורך להבין את הפסיקה של הרב, הצורך הנואש בבהירות.

אחד ממקורות הכח שהפתיעו אותי אז, היה לשנן שוב ושוב "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושוע ויהושוע לזקנים וזקנים לנביאים.. מסורה לאנשי כנסת הגדולה."

חבל על הזמן. כשאת טובעת, הדבר האחרון להיאחז בו זה צלופן

חגיגת ספרים חדשים ב'יפה נוף פלדהיים'
הזמינו עם משלוח חינם מהיר עד פתח הבית!
למעבר לאתר | להזמנה טלפונית 1599-581-581

למיל זה מצורף קטלוג ספרים חדשים

בניהול תעל 140 ש"ח בערים ירושלים, בית שמש, ביתר ילית, מודיעין ילית, בני ברק, אלעד, פתח תקווה ואשדוד. בשאר אזורים הארץ 20 ש"ח בלבד

נולדנו בחממה, ובאותה חממה גדלנו.

את שנות הילדות שלנו העברנו בעיר חמודה או לפחות בשכונה כזאת, בה לכל האבות היו מכנסיים שחורות וחולצה לבנה, כל האמהות דחפו לפנייהן עגלה, וכל הילדות שלמדו איתנו בבית הספר זכו לאור של תורה, ומצוות, שבת ואמונה.

בחממה המשכנו להתפתח, עלינו לסמינר, קבלנו חינוך עמוק, ייצבנו את ההשקפה, חשבנו שאנחנו מוכנות לחיים והנה זה בא.

כן, מקום העבודה הוא לפעמים המקום הראשון בו אנחנו פוגשות אנשים מהעבר השני של הנהר, מהעבר ההוא של הגדר, מעברו השני של הכביש. זה לא מפגש קרוב, כמובן, אנחנו לא מתחככות בהם ולא נכנסות לשיח או לידידות, אבל אחרי הכל העין רואה האוזן שומעת והשאלות צפות ועולות, מקבלות צורה מעוקלת ומבקשות תשובה.

אין לנו שאלות באמונה, חלילה. הדרך שלנו ברורה לנו וישרה. אבל בכל זאת, המציאות בה אנחנו פוגשות לראשונה, העולם שאותו לא ראינו מעולם מציף בנו תמיהות, ואם יש לכל שאלה תשובה, למה שלא נקבל אותה?

שאלת: איך הם טובים? ענו לי: ככה זה מבלבל אותך

"כשנכנסתי למשרד היה לי ברור שאני לא יוצרת קשר ושיח עם אף אחד מהעובדים בחדרים האחרים, אלו שאינם שומרי תורה ומצוות. אבל רק מלשמוע אותם מהצד עלו השאלות. לעובדות האחרות היה קול מתוק יותר ממה שהכרתי, שמתי לב שהן נחמדות מאד זו אל זו, ומבחינתן גם אלינו, ואיכשהו תמיד נכונות לעזור ולחייך. מדי פעם, במעבר במסדרונות או בפנית השתיה החמה שמתי לב שהאווירה בחדרים האחרים במשרד משוחררת וקלילה כזאת, כולם נעימים שם, ידיביים. וכל הטוב הזה, עשה לי דווקא רע על הלב.

האם זאת טעות אופטית, או מציאות שחשוב להבין אותה? מה הנחמדות והנעימות הזאת, ואיך יתכן היא נמצאת דווקא שם?

(בתיה, עובדת משרד גדול לביטוח)

וכאן הבת שואלת

במסגרת הסקר האחרון, צדו את עיניה של אסתי כץ מספר שאלות שנכתבו על ידי חברות שמורה. הפעם אלו לא שאלות שהן נשאלות על ידי מישהו אחר, אלא דווקא אלו שהן שואלות את עצמן. ברוח הימים החליטה הפעם לעשות סדר.

סדר שאלות ותשובות.

השאלות הועלו על שולחנו של הגאון רבי מאיר קסלר שליט"א, רבה של מודיעין עילית - שהקדיש מזמנו היקר והסביר היטב את התשובות, הדברים נכתבו לאור התשובות החשובות שהרב ענה.

בשולי התשובה הבאנו את דבריו של הרב מרדכי נוגארשל שליט"א, אמן ההסברה בדורנו "מזוית שונה" לא בושה לשאול, הכי נכון לקבל תשובה חזקה, כמו חיסון עד עומק הוריד. תשובה כזאת שתהפוך לחלק מזרם הדם, תייצר בו נוגדנים, ועמדה חסינה הרבה יותר.

השו"ת המלא, בפנים.

אסתי כץ

השאלה: מדוע נראה לנו שהחילונים אדיבים ונחמדים יותר? וכי בן אדם לחברו זה לא חלק מן התורה?

התשובה:

”הגאון מוילנא כבר כתב כי רוב המינים טובים”.

הסיבה שהעולם נברא כך, שעל פני רוב בני האדם ניכרת נטייה לטוב ולהומאני, הוא בדיוק כדי לעורר את השאלה הזאת שמציקה לעובדת עם שאינם שומרים תורה ומצוות. המטרה היא כדי לחדד את הבחירה ולהוות ניסיון לאדם.

רוב בני האדם נראים לנו מנומסים ובעלי דרך ארץ, וחכמנו כבר עמדו על כך. הקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם כך, כדי לטשטש בו את האור ולהגביר את ההסתר, אבל התפקיד שלנו הוא לזהות בתוך המערכת הזאת את האמת ולהפיג את הבלבול.

אנחנו צריכים להזכיר לעצמנו שנימוסים ודרך ארץ עשויים להיות קליפה חיצונית דקה, שאינה מעידה דבר על מה שבתוכה. מדובר בדפוס של חינוך, או דומה יותר לאילוף כמו אותם עכברים מסיפורו של רבי יהונתן אייבשיץ, ולא בתכונות של טוב אמיתי.

בשעת מבחן אותה קליפה חיצונית לא מוכיחה את עצמה.

ניתן לראות זאת בתקופה כמו שלנו, שהרחוב מוסת נגד הציבור החרדי ולפתע החביבות והאהדה משחירות את פניהן והופכות לשנאה ואפילו להתנכלות. אותן עובדות שהוכרו במקומות העבודה שלהן, ולכאורה התקבלו בהם כה יפה, חשות פתאום ניכור וזלזול, ואפילו משטמה. מה קרה? מתברר שהקבלה היפה והאהדה היו בעיקר מן השפה ולחוץ, לצורך הנימוס וכעת כשמישהו אמר בתקשורת אחרת, הכל השתנה. איך יתכן? הרי אתם מכירים את העובדות, יודעים שהן נפלאות ומסורות, מה קרה? ומדוע לפתע האווירה אינה נוחה? כי היחס הנעים היה כולו חיצוני ולא הוכיח את עצמו בשעת מבחן”.

נימוסים
ודרך ארץ
עשויים
להיות קליפה
חיצונית
דקה, שאינה
מעידה
דבר על מה
שבתוכה.

הרב מרדכי נויגרשל: ”איני יודע מה משמעות המושג 'אדיבות' בהקשר הנידון. אם הכוונה למשמעות המילה כמות שהיא, הרי ברור שכל אחד מאתנו אמור להיות אדיב ומנומס. בראש ובראשונה מצד גדול המלבין שינוי לחברו. וגם זה בכלל מצוות 'ואהבת את ה' אלוקיך - שיהיה שם שמים מתאהב על ידך'. מלבד זאת מדרגת ה'יהודי' הוא קומה הבנויה על מדרגת ה'אדם'. על כן בראש ובראשונה יש צורך להיות 'בן אדם'. אמנם, יש להבחין בין אדיבות ונימוס תוך שמירת מרחק ראוי, לבין ידידות וחברות. בעולם הרחב כשהמחיצות בין בני אדם, יהיו אשר יהיו, לא קימות (-ולאו דווקא בגלל ידידות אמיתית אלא בגלל עצת היצר) הגבולות מטושטשים. אנחנו צריכים לשמור על הגבולות האלה מכל משמר. וגם אם בתחילה הדבר ייראה משונה ויוצא דופן, ואולי גם יגרור תגובות נמהרות. מהר מאד ילמדו לקבל ואף להעריך ולכבד”.

שאלת: למה מלוכלך? ענו לי: סדר עדיפויות נקי.

”נולדתי בשכונה בני ברקית טיפוסית, גדלתי באושר בצל הרחבות הבנייה, הלובי הקטן, וניסיונות נואשים של וועד הבית לשמור על חזות נקייה ומטופחת. היינו עורכות קייטנות בחדר המדרגות, אוספות שאריות של פלסטלינה בסוף יום, אכלנו ארוחת ערב בחצר הקוצנית, ומדי ערב פסח אספנו שם עטיפות וקבלנו קרטיב. כשהגעתי למשרד התל אביבי, העיניים שלי נפקחו חזק כבר בדרך. עברתי לצד בניינים שקטים, חצרות ירוקות ושערים גזומים היטיב. האזור היה נראה לי נקי תמיד, מאורגן, לא יכולתי לדמיין מישהו משליך בדל על הרצפה. אינשהו, היה נראה לי שהם מודעים היטב לטיפוח הסביבת, לניקיון, מוכנים להשקיע עוד טיפה במרחבים הציבוריים ולא רק בה שנעשה מדלת הבית ופנימה. לא היה נעים לחשוב על זה, ולשאול את עצמי; אז למה אצלנו לרוב זה לא ככה?”

(אתי, עובדת ראיית חשבון במגדל תל אביבי)

השאלה: אין ספק שאצלם הטיפוח הסביבתי מוקפד יותר. מדוע אצלנו אין גם גינות נאות ומרחבים מטופחים?

התשובה: ”כולנו בני אדם, ואדם מוגבל ביכולותיו. איננו יכולים להיות עירניים לאינספור דברים במקביל ומטבע הדברים כלל שערך הוא חשוב ונכבד יותר

ישנם אנשים
אחרים, שלא
זכו. אין להם
שולחן ערוך
פרוס לנגד
עיניהם

בעינינו הוא ידחה ערכים אחרים, חשובים פחות, שעבורם לא תוותר די אנרגיה ודי זמן, או שהם סותרים את הערך העליון.

כשאמא יהודיה נכנסת למטבח כולה דרוכה וערנית. היא מקפידה בשבע עיניים על הפרדה מוחלטת בין חלב ובשר, מהדרת בניפוי הקמח, ומקפידה לברור ולבדוק את המזון מתולעים. הנקיון- גם הוא חשוב, אבל הוא הערך המשני במעלה. אם תצליח לשמור על סדר וניקיון במקביל לכל זה- נהדר, ואם לא- לא נורא. העיקר שהאוכל יהיה כשר ומהודר.

סולם הערכים מלווה אותנו בכל שטח בחיים. כן, על אחד השלבים בסולם מופיע ערך של סביבה מטופחת ואיכותית, אבל לא נתכחש לכך שזה אינו ערך עליון. אם הוא מסתנכרן ומשתלב עם הערכים האחרים, מה טוב, ואם לא- מוטב יוזנח הוא ולא ערכים חשובים ומקודשים יותר.

ישנם אנשים אחרים, שלא זכו. אין להם שולחן ערוך פרוס לנגד עיניהם, ערכים של משפחה והעמדת דורות אינם מעסיקים אותם, וברור שהם פנויים יותר, פיזית ושכלית להשקיע בטיפוח גינות נוי וחדרי מדרגות.

האם בניין ובו עשרות משפחות ומאות ילדים כן ירבו להיות נקי ומצוחצח כמו בניין שבו לכל משפחה ילד או שניים? קשה להניח שכן.

האם ניתן להחדיר ערכים של סדר וניקיון באותו להט קודש של דיני שבת וכשרות וברכות וצניעות? גם לא.

האם אמא שמגדלת משפחה מבורכת בדירה קטנה, מפרנסת את משפחתה, מבשלת, מנקה, מכבסת ואופה יכולה להדר בשמירה על חזותה החיצונית של הדירה? דחוק.

נכון, אנחנו לא מעודדים הזנחה. שמירה על מרחבים ציבוריים יש בה מימד של בן אדם לחברו, של דרך ארץ וכל השאר, אבל ערך זה עדיין אינו ראשון במעלה. וזאת גאוותנו, ולא בושחנו.

את האנרגיות הראשוניות אנחנו משקיעים בגידול הילדים מתוך שמחה, בחינוך לתורה ולמצוות ולדקדוק בהלכה, גן המשאבים הפיננסיים הראשוניים מוקדשים לכך. את הרזרבות נשתדל לנתב גם לסביבה מטופחת ונאה, אבל לא נתבייש לצד מי שאין לו ערך גבוה יותר לתת עבורו."

הרב מרדכי נויגרשל: "במקום בו גדלתי השטחים הציבוריים היו נקיים ונאים הן אצל החרדים והן אצל האחרים. אין כל סיבה שלא יהיה כך גם כאן. אדרבא, השכונות החרדיות אמורות לשמש כדוגמה. וחבל שזה לא כך. כמובן שהמצב הכלכלי הדחוק וסולם הערכים המעמיד את הרוחניות בראש הסולם ואת האסטטיקה מתחתיה, וכמובן שפע הילדים בלע"ה, גורם שמזניחים מעט את שפור פני הסביבה. אבל אחרי הכל אין זה אמור להיות כך. אני סבור בהחלט שיש מקום לשפר."

שאלתי: משוחרר או עצור? ענו לי: יראת שמים - שימי לב.

"כבר כשעברתי מהמשרד החרדי אל מקום העבודה החילוני הרגשתי בהבדל, מספר שבועות ארכו לי כדי להצביע עליו ולהגדיר אותו. לפני הקבלה לעבודה הבטחתי לעצמי לשמור מרחק מוחלט מאלו שלא זכו לשמור תורה ומצוות, אבל תיארתי לעצמי כמה זה יהיה קשה, אפשר לומר שהשוני הזה היה אחד הגורמים שהקשו. היה נראה לי שהם הרבה יותר זורמים וקלילים, מהחברה שאותה הכרתי תמיד, איתה אני חיה ובה גדלתי. כאילו אין שם מסיכות, אין מחיצות וכולם בסדר עם כולם... בעצמי לא ידעתי להחליט אם זה טוב או רע, קודם רציתי להבין- ממה השוני הזה נובע?"

(רותי, עובדת הייטק)

השאלה נראה שהם קלילים ומשוחררים יותר... מדוע אנחנו סגורים ועצורים?

תשובה: "ראשית, חובה עלינו להיות עצורים וסגורים כשאנחנו נפגשים איתם. אוי ואבוי לנו אם נהיה משוחררים וקלילים במכש כזה. יהודי ירא שמים שנמצא בסביבה שאינה שומרת תורה ומצוות, נכנס באופן טבעי למתח. הוא אינו רוצה להתערות.

אולם, גם בינינו לבין עצמנו, חונכנו ליותר איפוק וסגירות. במקורות נוכל למצוא הנחיות רבות לשתיקה, לצניעות ולשמירה על סודיות במצבים מסוימים.

יראת השמים מרגילה אותנו גם להיות מתונים יותר בתגובות שלנו, במעשים.

הישר בעיניו יעשה' ואצלו הכל מותר והכל ליברלי, פתוח ואפשרי, מוכן לסבול הכל ולהכיל הכל.

אם הנטייה הזאת נראית לנו חיובית, נזכיר לעצמנו שמי שמכיל הכל, אכן מכיל הכל- כולל חטאים, עוולות ונבזויות מכל סוג. יהודים יראי שמים, שההלכה וההשקפה הישרה הם נר לרגלם, אכן מתרגלים לא לסבול השקפות והנהגות מסוימות. העובדה הזאת לעיתים אמנם יוצרת מחלוקת וקיטוב, אבל באופן המאוזן היא חיובית.

באורחות חיינו אנחנו דורשים מעצמנו המון, עורכים ביקורת ובקרה פנימית וחשבונות נפש נוקבים. אנחנו גם שואפים ורוצים שהילדים שלנו ילכו בדרך ה' הישרה, ולכן אנחנו לעיתים דורשים יותר גם מהסביבה, ומוציאים את עצמנו מתרחקים ונבדלים ממנה, כשהיא עלולה לפגום בחינוך הטהור שלנו עצמנו או של ילדנו.

נכון, זה לא חייב להיות כך. ישנם אנשים גדולים מאד, שהדעות שלהם מוצקות ויציבות והם מסוגלים לשמוע דעות אחרות מבלי להתבלבל. אבל רובנו, כאנשים קטנים, השואפים לטוב, מאמצים ביקורתיות כלפי הסביבה ככל שאנחנו ביקורתיים כלפי עצמנו.

נחמד מאד לדבר על קבלת השונה, על הכלה ועל הומאניות, אבל לתכונות המנוגדות של איפוק, הבדלות, וחוש ביקורת, ישנן מעלות רבות ובעיקר מקור המצביע על כך שאנחנו אנשים חושבים, מדויקים, המקפידים ומדקדקים עם עצמנו".

הרב מרדכי נויגרשל: ידוע מה אמר החזון אי"ש על המושגים של השחרור והקלילות הללו אצלם... שהרבה מהדברים שהם מעודדים אצלנו זה איסור כרת.

ומה באשר לקבל השונה?

"איני רואה כל סיבה לא לקבל את השונה, במשמעות של לכבד ולתת לו הזדמנויות שוות והערכה עניינית. אם המילים 'לקבל את השונה' מכוונת ליחס זהה לגברים ולנשים, או ליהודים ולגויים, אזי יש להדגיש בינינו ובין עצמינו, שאצלינו ההבדלים ברורים. אין זה אומר שהדבר מחייב אי כבוד.

חז"ל מבטיחים לנו: 'מכסה פשעיו יצליח', ואנו שאמונים על דבריהם לא ממהרים לספר במה נכשלנו. השחרור לא טבעי עבור מי שהמצפון שלו מפותח. מי שמרגיש לא בנוח עם קשיים רוחניים ונפילות, לא ממהר לספר עליהם לאחרים. אישה יראת שמים לא תספר לחברותיה בעבודה על מריבה או חיכוך בינה ובין בעלה, כיוון שהיא מרגישה שנכשלה בכך. אישה יראת שמים לא תספר גם על חילוקי דעות בינה ובין אמא שלה, כי לא תרצה להיכשל בכיבוד הורים. לעומתה, מי שעושה ככל העולם על רוח, מי שמצפונו דל, אין לו בעיה לשתף אחרים בכל דבר, טוב או רע. בדיוק כשם שעובד חילוניה לא תדווח שעברה על החוק כיוון שתחשוש להיות מופללת, כך הקולגה החרדית שלה לא תספר על נפילה שהייתה לה בכבוד לבעלה או בבעיה רוחנית אחרת.

אין ספק שאנחנו לא מושלמים, גם לנו כחברה חרדית יש הרבה מה לתקן. אבל נשוב ונחדד לעצמנו, שמה שלקוי אצלנו, גרוע בהרבה אצלם. ואנחנו, עם כל הדרך שעלינו לעבור, אפילו לא מבינים באיזו הפקרות ומתירנות הם חיים. כשמותר לעשות הכל, חלילה, ניתן גם לספר הכל. וכשישנם תמרוצים של אסור ומותר, עצור והאט, גם הלשון אינה מתגלגלת. יראת השמים מרגילה אותנו גם להיות מתונים יותר בתגובות שלנו, במעשים.

אנחנו לא ספונטניים- אנחנו יראים.

סוף מעשה שלנו נעוץ במחשבה תחילה, וגם אם המעשה איטי או מדוד יותר, הרי שסופו יהיה משובח ונכון יותר ויעיד על תחילתו.

אין ספק שהפתיחות והקלילות משודרת גם אם שפת המדיה והתקשורת.

עבורם, התקפל העולם מזמן לתוך מכשיר צר ומלבני. כולם מדברים עם כולם, מגיבים לכולם, נחמדים לכולם, ומשוחחים בשפה ריקה וקצרה. אנחנו לא שם, אשרינו, וברור שסגנון התקשורת שלנו כבד יותר, מתון, חכם ומחושב".

ומדוע הם מקבלים ביתר קלות את השונה והאחר?

"אנחנו אנשים עם עקרונות. החיים שלנו כולם מושתתים על השקפות ברורות ומזוקקות ואנחנו צועדים תמיד עקב בצד אגודל על שביל לא רחב של השקפה מסולתת ועקרונות חדים ומדויקים. כשחיים כך לעיתים הופכים להיות יותר ביקורתיים ונפרדים, נכון. מי שאין לו שולחן ערוך, מי שבעיני איש

כדי להבין את לעומק את ההבדל, נתייחס לשני חלקים: האמת כמות שהיא- הבנת הדברים בינינו לבין עצמינו. ההנהגה בפועל.

ההתייחסות הזוהי לכל באי עולם נובעת בראיית האדם בראי הרובד החומרי שלו, בתוספת לכוחות הנפש המוכרים הניכרים כלפי חוץ. בשני רבדים אלו בני האדם בדרך כלל זהים, ואם יש הבדל הרי הוא נובע מפער של תפקודי גוף, כישרונות או נפש שאינם אמורים לגרור התייחסות שונה.

אנחנו יודעים שיש כל מיני סוגים של בני אדם. ישנם יהודים ושאנים יהודים, ישנם כוהנים לויים וישראלים וגם בין הישראלים ישנם שבטים שונים, וישנם גברים ונשים. לכל אחד מהסוגים ישנו שורש נשמה משלו השונה במהותו מהאחרים ושורש הנשמה מחייב התייחסות טיפולית בפני עצמה.

כוהנים נכנסים לבית המקדש ואוכלים בתרומה ומקיימים בכך מצווה, בעוד מי שאינו כהן יתחייב בעונש חמור על אותו מעשה עצמו. יהודי ששומר שבת זוכה לעולם הבא וגוי ששבת חייב מיתה. ההבדלים השורשיים הללו מקורם ברבדים פנימיים של כוחות הנפש שאינם ניכרים לעין במבט שטחי.

אמנם, יש להדגיש כי אין ההבדלים האלה גורמים להערכה גבוהה או נמוכה. כי כשם שאדם זכה לכישרונות וחברו לא, זכה אחד לשורש נשמה זה וחברו לשורש נשמה אחר, ולאיש לא מגיעה על כך הערכה מיוחדת. שורש נשמה גבוה אינו גורר פריבילגיות אלא מחייב אחריות, וזהו שנאמר במדרש: 'מעיד אני עלי שמים וארץ. שאחד איש ואחד אשה אחד עבד ואחד שפחה אחד יהודי ואחד גוי הכל לפי המעשה שהוא עושה כך רוח הקודש שורה עליו' (תנא דבי אליהו רבה פרק ט').

רוח הקודש אינה שורה על הכהן ביתר שאת ועל השפחה ברמה פחותה. כל אחד, ממקומו שלו, אם יעשה את תפקידו המתבקש בשלמות, יזכה

אף אחת לא יודעת מה עובדת חברתה, לאף אחת אין שמץ עם מה היא מתמודדת בבעיות חיצוניות ובקונפליקטים פנימיים.

להשאר שכינה. במערכת של עבודת ה', מערכת שלכל אחד מהנבראים יש בה חלק אין תפקיד חשוב או נחות, בזוי או נחשב. מילוי התפקיד הספיציפי בתוך אותה מערכת הוא הייעוד, והוא נותן את החשיבות.

ההערכה שלנו לאדם צריכה לקחת בחשבון את ההבדלים המולדים הן בתחום הרוחני והן בתחום החומרי. ההערכה צריכה להיות בנויה אך ורק על השקעה ועבודה ובעיקר עבודת המידות כמו שאמרו חז"ל 'ממזר תלמיד חכם קודם (לקבלת כיבודים) לכהן גדול עם הארץ' כי הממזר אינו אשם במעמדו ואילו הכהן הגדול (-כשמדובר שהכהונה ניתנה לכל המרבה במחיר) נולד כהן, ולא התאמץ להתקדם ונשאר עם הארץ".

שאלת: האם הם שמחים? ענו לי: זה רק החיך

תמיד הסתובבתי שמחה ומאושרת.

לא הכרתי מקרוב אנשים שאינם שומרי תורה ומצוות, אבל תמיד ידעתי שאני המאושרת והם- לא.

היה ברור לי שאצלנו הטוב ביותר, זה החינך שקבלתי בבית וזה מה שאמרו לנו בסמינר- שאין שמחה כתורה, אין תענוג מלגדל משפחה ברוכה, ורק אמונה מביאה מנוח לנפשו של האדם. המנגש הראשוני עם אנשים שלא זכו לשמור תורה ומצוות, השאיר אותי מבולבלת. איך לומר, הם לא נראו לי עצובים... על פניו היה נראה כאילו חיי המשפחה שלהם מהנים אותם, החיים טובים להם והכל ממש בסדר. נשארתי מבולבלת ותוהה- איך זה יכול להיות?

(חיה, מתכנתת העובדת אחת לשבוע במשרד הלקוח ברמת גן)

השאלה: איך יתכן שהן נראים שאננים ומאושרים? לנו תמיד אמרו שהשמחה האמיתית נמצאת רק אצלנו...

תשובה: "כאנשים בוגרים כולנו מבינים ששמחה היא עניין פנימי, לא כל שכן אושר.

אין לך אושר אמיתי אלא מי שזכה לאורה של אמת ולמי שמרכז חייו הוא המרכז הרוחני

מזמן הבנו שחיוך אינו מדד לשמחה, ולא כל מי שמצהיל ומצהיב פנים אכן מאושר. אם נשב בינינו, חברות, ונגולל את מגילת חיינו, סביר להניח שנצא מופתעות מאד. אף אחת לא יודעת מה עוברת חברתה, לאף אחת אין שמץ עם מה היא מתמודדת בבעיות חיצוניות ובקונפליקטים פנימיים. ההכרה החיצונית היא ציפוי ולא יותר. כולנו יכולות להעיד על ימים קשים שעברנו, ובהם הופענו בעבודה שמחות וטובות לב, ותפקדנו כרגיל. ברור שלא ניתן לכמת את השמחה לפי מראה העיניים.

והם נראים מאושרים? מה בכך? וכי יש דבר בין המראה ובין האושר הפנימי? גם החילונים מודים שחיינו הם חיי רוגע אמיתי. רק לנו יש שלוה אמיתית בתוך המשפחה, סיפוק ושמחה מחינוך הילדים. כשילד מתמהמה לשוב הביתה אנחנו דואגים לו, כן, אבל לא בהשוואה לדאגה שחווים הורים מהעבר השני של הכביש.

מחקרים רפואיים שמוכיחים שהאושר הוא מנת חלקם של יהודים שומרי תורה ומצוות, וגם בשעת צרה קל להם יותר לשרוד באמונה ובשמחה. זה פשוט; יש לנו סידור, יש תהילים, יש ברכה מאדם גדול, ואמונה אמיתית שעוטפת. גם הם, במחקרים של תוחלת חיים ושביעות רצון, מודים בכך שהאושר נמצא אצלנו.

יתכן שזירת העבודה אינה מדד, כיוון שהיא משקרת. אישה חרדית באה לעבודה כמי שבאה להעלות מס. היא עובדת וליבה בבית, עם הילדים ועם העולים הנוספים המונחים על צווארה. את סיפוקה (אני מקווה שכך...) היא מוצאת בבית ורגעי האושר האמיתיים שלה אינם במשרד אלא סביב שולחן השבת, בליל הסדר, בזמנים של סיום מסכת או רגעי נחת יומיומיים של אפיית עוגה בצוותא, וקריאת שמע על המיטה. אישה חילונית מגיעה לעבודה כדי למצות את עצמה. זה המקום שבו היא שואבת סיפוק, שמחה, מימוש עצמי וחדוות יצירה. אין ספק שהשדרים המועברים מכל אחת מהן במשרד שונים בתכלית. השטח הפיזי בו הן נמצאות אמנם שווה, אבל מבחינה מהותית הוא שונה, כך שנקודת ההשוואה אינה נכונה.

הרב מרדכי נויגרשל: "בוודאי שאין לך אושר אמיתי אלא מי שזכה לאורה של אמת ולמי שמרכז חייו הוא המרכז הרוחני, יחד עם זאת אנשים שטרם הכירו את נשמתם היהודית יכולים לחוש שהם מאושרים במה שיש להם, בה בשעה האושר האמיתי מהם והלאה. יש לזכור שאנחנו כפי שאנחנו, כי זו האמת, ולא בגלל כל מיני סיבות צדדיות. כלומר, חיי תורה ללא ספק מביאים אושר, אבל אושר הוא לא הסיבה לחיות חיים של תורה. אנחנו חיים על פי צו ה' כיוון שכך ציווה אותנו. גם אם נראה לנו שמישהו אחר שמח וחי חיים קלים יותר, אנחנו עדיין דבקים בדרכנו. אחרי ההנחה הבסיסית הזאת נוכל לציין שאושר פנימי אמיתי הוא צ'ופר בטוח לאדם המאמין.

חיים של ריחוק וניתוק מהרוחניות אינם יכולים למלא את האדם גם אם הוא מראה כך כלפי חוץ וגם אם הוא עצמו אינו מודע לכך. או אינו מודה בכך, שהרי אמרו חז"ל: משל לבן כפר שנשא בת מלך גם אם יביא לה את כל מנעמי הכפר לא יוכל לרצותה שהיא בת מלך, כך נאמר 'וגם הנפש לא תמלא'. אין אפשרות למלא את תשוקותיה של הנפש בעניינים ארציים וחומריים והסיבה חלק (-לא גדול אמנם) של האנשים אינו מודע לכך שהאושר האמיתי מהם והלאה, נעוצה בהתנוונות אברי הנפש. כמו איבר פיסי כשלא משתמשים בו הוא מתנוון, כך גם כוחותיו הרוחניים של האדם כשלא משתמשים בהם מצטנעים ומצטמקים אבל מעמקי ההוויה של האדם הם משוועים לעזרה. קארל גוסטב יונג, שהיה פסיכולוג מוכר ומהמפורסמים שבתלמידיו של זיגמונט פרויד, קיבל פעם אדם שלקה בנברוזה קשה והתברר לו שהלה חי חיים של חטא. שאל אותו: כלום אינך סבור שחיי חטא עלולים לגרום לנברוזה? הלה נעלב קשות ולא הבין את הקשר. יונג נד לו ואמר: "כמה אומלל אדם זה שאינו מבין שחיים של חטא גוררים נברוזה". ואם הפסיכולוג הנוכרי הבין זאת, ואמר את שאמר על גוי. קל וחומר שמי שיש לו נשמה יהודית אמור להבין ולחוש בזאת".

חיי תורה ללא
ספק מביאים
אושר, אבל
אושר הוא לא
הסיבה לחיות
חיים של תורה.

חיסון מציל חיים

**לפני השאלות, ואחרי התשובות, הרב צבי שרלין מירשלים,
נענה לבקשנו במכתב מיוחד ומזכיר את כללי הריחוק החברתי, במקומות עבודה מעורבים.**

ההשתתפות שלנו בשמחות שלהם צריכה להיות מינימלית, ומתוך הסבר כי חובו הבית גדולות. במקום השתתפות אפשר לשלוח מתנה מעודנת.

באם יש הכרח ראוי מאד שהבעל יצטרף לאשתו ללכת לשמחה להביע הכרת הטוב על מקום התעסוקה, ללא חנופה, וללכת משם מהר.

חשוב לדעת כי בשני העשורים האחרונים כל חברה עיסקית עושה מאמץ לגבש חברתית את עובדי העסק. הגיבוש כולל טיולים לכלל העובדים, מסיבות יום הולדת וחופשות משפחתיות בארץ ובחו"ל.

עבורנו זהו קו אדום. לא שייך להשתתף בטיול או בחופשה המשותפים לנו ולהם. גם אם ההכשר מעולה, גם אם נוכל לשמור שבת, קירוב הדעת לא בא בחשבון. בנושא זה אין פשרות.

אין לשאול, הרי בדור שלפנינו, לפני שני דורות לפני שישים ושבעים שנה היו הרבה ממחינו שעבדו במשרדי ממשלה וכדומה. רוב עצום היו פורקי עול ובכל זאת- עבדו שם.

התשובה היא שההבדל בין דורנו לבין אותו דור לעניין הפריצות הוא הבדל עצום. שנית, מקום העבודה אז לא היה מקום חברתי כל כך, וגם אין לדעת אם כבר אז הייתה רוח חכמים נוחה מזה.

נקודה נוספת, ובה דוגמה מעשית: מצוי שבבקר נכנס ראש הצוות/ הבוס/ בכיר למקום העבודה ומכריז בקול שמח: 'בוקר טוב לכולן! מה שלומכן?' ומצפה למשוב חוזר ובגדול.

כאן נקלעים למבוכה. מצד אחד- לא לענות ולא להתייחס זה ממש לא נורמטיבי. מצד שני, לענות בסגנון שהוא מצפה אליו, נוגד כל מה שהתבאר קודם.

לעניות דעתי, אם ההכרזה קרובה למקומה יש לענות תשובה סתמית. לא בקול ענות חלושה, אך ודאי לא בקול רגש ובשמחה. והרחוקות יותר, שכביכול לא שמעו, יתגברו ברוח תעצומות ולא יבשו מפני המלעיגים.

להשיב בנפנוף יד או קריצת עין ודאי חמור ביותר, ולא יכנס למחינו, כי לפתח חטאת רובץ.

ויהי רצון שה' יזכנו לשמור תורתו ומצוותיו נאמנה וילמד תועים בינה, ובא לציון גואל.

"אחד התנאים המרכזיים לאפשר לנשים לעבוד במסגרת עם אלו שעדיין אינם שומרים תורה ומצוות הוא הריחוק החברתי ומניעת קשרי ידידות אישיים וכל המסתעף מכך.

חומה זאת מונעת את ההשפעות של מושגים פורקי עול מצוות ויראת שמים להיכנס אל תוך ליבנו, לתוך עולמנו ועולם המושגים שלנו. בלי חומה זאת אנחנו חשופים חלילה לאין סוף קלקולים מסוגים שונים החל מלשון מכוערת, דיבור בשפה זולה וגסה, לעולה לשאיפות מושחתות של בליינות וחומרנות בדרגה גבוהה, עד לדברים שאצלם הם לגיטימיים ואצלנו הם כרת. (כפי שהתבטא החזון אי"ש)

מימלא אישה החושבת לעבוד במקום פרוץ כנ"ל חייבת לאמוד את כוחה הנפשי ולבדוק עם עצמה עם אכן תוכל להעמיד חומה בינה ובין העובדות האחרות וקל וחומר עובדים ואם היא מרגישה שאין לה כלים לכך אסור לה לעבוד שם מעיקר הדין.

אחד הדברים המקרבים בין בני אדם הוא השיתוף בפאן האישי בכל מיני מצבים מחיינו. כידוע אצל מרצים חשופים חלק מאומנות ההשפעה, וחיבור הקהל עם המרצה הוא דרך סיפורים אישיים. ומשפחתיים. לכן מוכרחים אנחנו שלא לשתף את החברה המעורבת בחיינו האישיים. וכאשר החברה מביעה התעניינות התשובות צריכות להיות קצרות ודלות במידע שהשואל יראה וירגיש כי לא נח לנו לחלוק עימו חוויות ופרטים בנושאים משפחתיים ואישיים.

אם הסובבים במקום העבודה כן משתפים אותנו, לא צריך לסתום אזניים אבל לא להחזיר להם את המשוב לו הם מצפים.

מצד שני, חשוב להביע צער ושמחה בהקשרים הללו.

יוצאים מכלל זה מצבים של חולי קשה וכדומה, שאז חשוב לתת כתף תומכת אבל עם חשבון! לקבל תמיכה מהם גם אפשר אבל בתנאי שאין בה חדירה מופרזת לפרט.

בזמנים של שמחה אצלנו אני לא רואה צורך לשתף אותם, מפני שבין כך זר לא יבין זאת. (כל ערב שבע ברכות?...) הם אינם מבינים את מושגי השמחה שלנו וכל הכרוך בזה.

אפשר להזמין, ואם זה נוגע לגברים להציג זאת באופן של 'בעלי מזמין אותך'.

LICHI

יש לך כבר שמלה לחג?

משלוח מהיר חינם עד הבית

משלוח חינם עד הבית בכל קניה תוך 3 ימי עסקים
הזמנת ולא אהבת? החלפות והחזרות בקלות ובמהירות

שירות לקוחות (טלפון רב קווי) 053-358-7211

לקבלת קטלוג

שלחי מייל לכתובת 72lichi@gmail.com

לא לעולם חוסן

כזו של קיץ וחורף ושל לפני ואחרי ושל שבת ושל יומחול ומתאימה גם לאירועים ולנסיעות - כבר עשתה את שלה, ואת מכתת רגליים להשיג את החצאית הבאה, ואת מאוכזבת. למה? כי כשרכשת את החצאית הזו באמת חשבת שהיא תחזיק ארבע שנים לפחות, כלומר ארבע עשרה.

כמה אפשרויות תיקון אנחנו מגייסות כדי להשאיר את הדברים איתנו עוד קצת ולהמשיך להשתמש בהם - אנחנו מבטחים את המכשירים ויש לנו חבילה דחוסה בארון בצד, למטה, שכתוב עליה "תיקונים" והיא אמורה להגיע אל התופרת מתי שהוא. במרפסת יש כסא שנפל לו הגלגל, ובבוידם יש אורגנית שלא ברור לנו מדוע הפסיקה לנגן, וייתכן שאולי זו רק שאלה של סוללה. אולי הגיע הזמן שנבין שאין דבר כזה "לתמיד" ושאינן אחריות "לכל החיים" ושיש תאריך תפוגה, לחפצים שנועדו לשרת אותנו.

בעולם העסקים מדובר על מלאי וכל ציוד מתכלה ויש תכלה לכל מוצר שנרכש על ידי החברה. החוק מתייחס אל הציוד כבעל ערך 0 לאחר מספר שנים. הקצב שבו מתחלפים פריטי הציוד נעשה מהיר מתקופה לתקופה, ועדין אינו מדביק את הקצב שבשטח. זו עובדת חיים: הרגע שבו יש לך משהו והרגע שבו כבר אין, נעשים קרובים מאי פעם. גם הידע שלמדנו והפנמנו והטמענו נעשה חסר ערך לאחר זמן כשהעולם הטכנולוגי מחליף גירסה ומשדרג את התוכנה ומציע כלים חדשים לניהול. הדינמיות הזו שמדברים עליה כל הזמן הופכת את כל מה שהיה למיותר, אפילו לזבל, ומציעה רעיונות חדשים לשימוש. הרעיונות הנוצצים הללו, הגרסאות המשודרגות שלא היו כמותן מוארות על הבמה הממותגת, המוצרים החדשניים והמתוחכמים מקבלים תהילת עולם - שתחלוף בעוד רבעון, לכל היותר, או אפילו מהר יותר - ולפעמים בגלל פעולות של מי שיצר אותן, לא של המתחרים.

הפרידה:

איך תחליטי מה לזרוק? לפניך כלים שווים שיעזרו לך להחליט עם החפץ

העולם הזה הוא בר חלוף, והחפצים שלנו ממחישים לנו את המציאות הזו יום שעה שעה.

האם לתקן את התנור או לזרוק, ולקנות חדש?

עד איזה סכום משתלם לבטח מכונת כביסה?

האם לשמור בגדים שקטנים על בת העשר עבור אחותה שתהיה בגיל הזה בעוד שלוש שנים?

חייבים כבר לצבוע את החדרים או אפשר לחכות עוד שנה, ונצבע לכבוד פסח תשפב?

קניתי נעליים חדשות לשבת, ואני מרגישה ש"החלה הספירה לאחור" לקניית הזוג הבא...

ערב פסח, הבית מסודר כולו ונוצץ ומבריק, כולם לבושים וחגיגיים - השולחן ערוך, המקרר מלא בכל טוב והמקפיא גם כן, המזווה מצויד וסלסלת הפירות גדושה. כמה המצב הזה יישאר ככה?

לא הרבה.

אחרי ליל הסדר הסלון המצוחצח והחגיגי נראה כמו... כמו אחרי סעודת חג שהשתתפו בה כל המשתתפים! הכלים, השאריות, הפירורים של המצות - הבלגן והלכלוך מסודרים למשעי אחרי הסעודה אבל התמונה האידיאלית של ליל התקדש החג תחזור רק בשנה הבאה, בעזרת ה', בירושלים הבנויה.

שלמה המלך אומר לנו שלא לעולם חוסן, והאמת הזו מכה בנו בכל פעם שנוצר צ'יפ בשמלת השבת ואנחנו מבינות שהמראה הבוהק ללא רבב לא יחזור. קשה לנו להשלים עם זה, אנחנו גוערות במי שהתרשל ובגלל נוצר הצ'יפ, אנחנו רוכשות פטנטים שמסירים את הצ'יפים מהבגדים וגם משתדלות לקנות בגדים מבד שאינו הופך למיושן כל כך מהר. מאמצינו עוזרים קצת, אבל בסוף העונה, אחרי שלושים כביסות, החצאית השחורה הקלאסית שהייתה אמורה להיות בת אלמוות כי היא לא טרנדית אלא

פדבוקת? אהבנו:

עכשיו נדע מה כף לך לקרוא,
מה עושה לך טוב בלב,
מה חשוב ומה פחות...

חפשי את סמל הפידבוק
ליד כל כתבה,

פדבוקי, ו... היכנסי להגרלה
קורס חינם

#אנגולר_בעברית_ב10_ימים!

הקורס הדיגיטלי החדש!

מבית:

MAXTECH

פשוט להיות מאסטר בהייטק

פדבוקי ותלכי...

הזה שבידיך מיותר בביתך או כדאי להשאיר אותו.

אפשרות 1: כלל עצירה

משקיעים ובעלי מניות קובעים לעצמם "כלל עצירה" שמטרתו לעצור הפסדים.

למשל - "אם המניה מפסידה עשרה אחוזים, מוכרים". סר ג'ון טמפלטון, שהקרן שהקים מנהלת היום

615 מילארד דולר, אמר שהמילים הכי מסוכנות בעולם ההשקעות הן "הפעם המצב שונה". האמירה הזו גורמת לנו לזוז מהחלטה שנקבעה באופן נחרץ.

איזה כלל יעזור לך להחליט באופן נוקשה מה לזרוק?

- אם לא השתמשתי בזה בשנה וחצי האחרונות, זה מיותר.

- אם זה לא נכנס למגירה - אין לנו מקום לזה.

אפשר להחיל גם "מגבלה גמישה" - מגבלה גמישה אומרת שאפשר להתחשב בנתון נוסף גם אם הכלל חל. מגבלה גמישה אומרת שאם אמנם החפץ אינו שימושי, אבל אפשר לאחסן אותו בקלות במקום שבו הוא אינו מפריע - נחכה עוד שנה לפני שנחליט.

או - אם החפץ יקר מבחינה כספית ויש סיכוי שבשנה הבאה נשתמש בו, נחכה עוד שנה ונחליט בעוד שנה.

אפשרות 2: מסלול כן / לא

השאלות שהתשובה עליהן היא כן או לא, מובילות אותנו להחלטה. הנה כך:

השתמשנו בחפץ הזה בשנה וחצי האחרונה? כן? כנראה שאנחנו צריכים את החפץ. לא?

האם החפץ אהוב? כן! נשאיר את זה (ונוודא שיש לזה מקום!). לא? האם אפשר להשיג אותו בקלות? כן? נתפטר ממנו, מקסימום נשיג חדש/ לא?

האם יש לו מקום אחסון? כן. מצויין, קדימה לאכסון לא? חבל... אהוב, נדיר אבל כשאינ מקום - אין מקום!!!

תחלופת עובדים חסינות בהעסקת עובדים

אני מנהלת חברה ומעסיקה מספר עובדות. לצערי התחלופה בצוות מאד גבוהה. מיותר לציין את עוגמת הנפש הרבה הנגרמת לי מכך. עשיתי עם עצמי בדק בית, כדי להבין מהם הגורמים לכך: האם אני מעסיקה מאיימת? שמא אני לוקה ביחסי אנוש גרועים? עם יד על הלב אני חושבת שאני ממש מעסיקה סבירה ומעלה: הוגנת, מכבדת, משתדלת לבוא לקראת העובדות ולתת תחושה נעימה. אשמח לדעת מה יכולה להיות הסיבה המסתורית לתחלופה הגבוהה בצוות וגם לקבל טיפים להתנהלות ולהעסקה נכונה כדי להימנע ממקרים חוזרים בעתיד.

תיאום פגישות, הקלדות ותיוק מסמכים, הדורשים יחסי אנוש מעולים, ניסיון בעבודה דומה ושליטה טובה בתוכנות אופיס.

המודעות מצידך לכך שכל גיוס של עובדת חדשה לחברה שבבעלותך, מצריך תכנון מקדים, כבר תסייע לך בס"ד לצלוח בהצלחה את השלבים הבאים בתהליך ההעסקה ולמנוע נטישה.

2. גיוס בפועל

בשלב זה תשקיעי משאבים בחיפוש אחר עובדת מתאימה בהתאם לניתוח העיסוק שבצעת בשלב הקודם. שלב זה כולל את פרסום המשרה בערוצים שונים: מפה לאוזן, מדיות מתאימות, חברות השמה וכדו' ובעקבות כך את ביצוע תהליך המיון למועמדות: סינון קו"ח שעונים לדרישות המשרה, זימון המועמדות הנבחרות לראיונות והחלטה מי מביניהן היא המתאימה ביותר לתפקיד.

בראיון חשוב להציג את התפקיד באופן הקרוב למציאות ככל האפשר, מבלי ליפות אותו מצד אחד, או למזער אותו מצד שני. כך שהמועמדת תבין בדיוק לקראת מה היא הולכת. מקובל היום גם לבצע הכרות מעמיקה יותר ע"י מתן משימה או סימולציה של יום עבודה המאפשרים להתרשם טוב יותר מאיכות העבודה של המועמדים לתפקיד.

חשוב להבין שעיקר ההצלחה בגיוס עובדים היא ההתאמה שלהם לתפקיד המוצע. ולא בהכרח רמת המשכל והמוצלחות שלהם באופן כללי.

שלום וברכה,

תחלופת עובדים בתדירות גבוהה אכן גורמת לעוגמת נפש ולנזקים רבים למעסיק הן בטווח הקצר, כמו: משאבי זמן וכסף שהושקעו באיתור והכשרת העובד לתפקיד וירדו לטמיון, אי נעימות מול העובד וכדו'. והן לטווח הארוך, כמו: הנזק התדמיתי של החברה והקושי לגייס עובדים חדשים בעתיד.

כדי להימנע ככל האפשר מתופעה לא רצויה זו, מומלץ שתעברי על השלבים במחזור חיי העובד בארגון המפורטים להלן ותוודאי מקסימום של התנהלות מיטבית מצידך בכל אחד מהם.

השלבים במחזור חיי העובד בארגון:

1. תכנון צרכי הגיוס

בשלב זה עלייך לזהות דרישה שאין לה מענה במסגרת המשאב האנושי הקיים אצלך בחברה. וודאי שיש לך מסגרת תקציבית לתשלום משכורת נוספת כמקובל בשוק ומכאן עברי לביצוע ניתוח עיסוק לתפקיד אותו את רוצה לאייש. במסגרת ניתוח העיסוק עלייך לנסח את הגדרת התפקיד המבוקש, לפרק אותו למכלול המשימות שיהיו תחת אחריות העובדת, וממשימות אלו לגזור את הידע, הכישורים והניסיון המתאימים כדי שהעובדת תוכל למלא אותן בהצלחה.

לדוג': תחת הגדרת תפקיד מזכירת החברה, ייכנסו משימות כמו:

נדמה זאת לרכישה של בגד לאירוע משמעותי עבורך. בגד מקסים וקולע לטעמך ככל שיהיה לא יועיל לך במידה והוא לא הולם את מידותייך. כך גם עובדת שהיא מוכשרת מאד בכתיבה ובעיצוב, אך ללא יכולת שיווקית, לא תתאים לתפקיד הדורש מיומנות דווקא בתחום זה. וכן עובדת בעלת ניסיון רב וציפיות שכר גבוהות, לא תחזיק זמן רב מעמד במשרה התחלתית עם שכר נושק למינימום וכן הלאה...

3. קליטה

קליטת עובד חדש לארגון לא מסתכמת במשא ומתן וחתימה על הסכם העבודה. כאן למעשה היא רק מתחילה. ואם את מעוניינת להיות מעסיקה אידיאלית, כזו שנותנת תחושה טובה לעובדות כבר מהרגע הראשון, זה בדיוק הזמן להשקיע בכך. אין הזדמנות שנייה לרושם ראשוני. לא רק העובדת שלך במבחן. אלא גם את כמעסיקה. כך שמומלץ מאד שתתני את הדעת על ימי העבודה הראשונים שלה אצלך ותשתדלי להנעים לה אותם ככל יכולתך, גם מבחינה מקצועית וגם מבחינה חברתית.

מבחינה מקצועית: הכיני תיק חפיפה/ הכשרה מסודר עם הסבר של מונחים רווחים במסגרת העבודה, אנשי קשר פנים וחוץ ארגוניים, פרוט המשימות ומערכות המידע הרלוונטיות לביצוע התפקיד וכדו'. בנוסף, דאגי שתהיה לעובדת אפשרות נוחה וזמינה לשאול את

השאלות שבוודאי יוצו עם תחילת ההתנסות בפועל, מבלי שתחוש צורך להתנצל שהיא מפריעה. זו יכולה להיות חונכת שתמני לכך מבעוד מועד, או את בעצמך. עדיף להקדיש מספר ימים לקליטה מוצלחת, מאשר לשרוף זמן ארוך יותר בקליטה לא מוצלחת שיכולה להידרדר להשקעה חוזרת של משאבים במציאת עובדת אחרת. שימי לב, שיש עובדות שעושות רושם של כאלה שנכנסות מהר לעניינים וממעטות בשאלות ודווקא מולן כדאי לוודא שהן אכן מבינות את התפקיד ופועלות לפי ההנחיות והנהלים ולא נמנעות לשאול מחוסר נעימות.

כל גיוס של עובדת חדשה מצריך תכנון מקדים

מבחינה חברתית: חשוב שתערכי לעובדת סיור בחברה הכולל הכרות טכנית של חדרים רלוונטיים כמו: המטבחון וחדר השירות וגם הכרות עם שאר העובדות, תוך הסבר על התפקידים ותחומי האחריות של כל אחת מהן. מומלץ לעדכן אותן מראש על תאריך הגעת העובדת החדשה ולבקש מהן לפנות זמן בימי עבודתה הראשונים כדי לשוחח עימה ולתת לה הרגשה טובה.

בכל מקרה בו החברה נמצאת בתקופת לחץ ואין את הפניות לקליטה נינוחה, מומלץ למרות העומס והצורך בידיים נוספות לדחות את תאריך תחילת העבודה של העובדת החדשה לתקופה רגועה יותר.

4. שימור עובדים:

גייסת עובדת טובה, דאגת לה לנחיתה רכה, והנה היא כבר השתלבה היטב בחברה, את מרוצה ומתרשמת ששביעות הרצון הדדית. זהו? אפשר לנוח על זרי הדפנה ולצפות לתקופת עבודה ממושכת? מסתבר שזה לא מספיק... חשוב מאד להשקיע גם בפעולות לשימור העובדת (והעובדות הנוספות כמוכן) לטווח ארוך. ביניהן:

- ביצוע משוב תקופתי- קיום שיחות עם העובדת במטרה להבין ממנה איך הולך בעבודה, מה טוב, מה פחות טוב, למה היא מצפה, איך הקשר שלה עם שאר הצוות וכדומה. חשוב לתת לעובדת להביע את דעתה בחופשיות ומבלי לבקר. וכמובן לתקן את הטעון שיפור בעקבות השיחה. חשוב על נקודות זמן מתאימות לביצוע המשוב והכניסי זאת ליומן כדי שלא יתמסמס.

- חשיבה על אופק התפתחותי- עובדים מחפשים לעיתים גם אופק התפתחותי. במידה ואת מזהה עובדת שמחפשת להתפתח והיא אכן מגדילה ראש, מחפשת ללמוד, ולתרום ולהתפתח - חשוב לאפשר לה זאת, כדי למנוע שחיקה ואיבוד מוטיבציה. בדקי האם יש תחומי אחריות נוספים שאת יכולה להאציל לה, חשבי על קורס רלוונטי שיכול לקדם אותה ואת החברה, פרויקט מיוחד

תני פידבוק!

פדבוקת? (אהבנו:)

עכשיו נדע מה כף לך לקרוא,
מה עושה לך טוב בלב,
מה חשוב ומה כחות...

חפשי את סמל הפידבוק
ליד כל כתבה,

פדבוקי, ו... היכנסי להגרלה על
שמלה טרנדית ואיכותית

מבית: **rare**
by ruta keshet

פדבוקי ותלכי...

כאן תוכלי להוריד את הקטלוג בדרייב ובגמבו מייל

או להתקשר ל- 0583212231

וכדומה. כמובן כל זאת על פי העדפתה ולאחר בדיקה שאכן מעוניינת וחשיבה על מודל של תגמול או תמרוץ מתאימים.

הקפדה על היחס והאווירה במקום העבודה- הקפידי על אווירה נעימה ויחס טוב לעובדות, זהו אחד הגורמים המרכזיים שבשלם עובד יעדיף להישאר במקום עבודתו הנוכחי ולא לחפש דשא אחר ירוק יותר.

5. סיום עבודה:

סיום עבודה הוא גם כן שלב במחזור חיי העובד בארגון, בין אם סיום העבודה היה מיוזמת העובד, ובין אם זה היה מיוזמת המעסיק, או במסגרת פרישה. ציינת שתחלופת העובדים אצלך גבוהה. מאחלת לך שבס"ד תצליחי למנוע אותה, או לפחות לצמצם למינימום בס"ד ע"י התנהלות נכונה בשלבים המפורטים לעיל. אך עדיין, למרות הכל, מדובר בשלב רווח בימינו, עובדים נוטים לעזוב את מקום עבודתם בממוצע של אחת לשנתיים- שלוש ולחפש את האתגר הבא, בפרט בתפקידים המאופיינים בשחיקה גבוהה. כך שניהול נכון של שלב זה יצמצם משמעותית את מצבי המשבר שעלולים להיווצר בעקבות העזיבה.

חשוב לזכור שעובדת שפוטרה לא מתאדה. יש לה חברות במקום העבודה וגם מחוצה לו, שאולי תרצי לגייס בעתיד. נסי לזהות סימנים מוקדמים לאי שביעות רצון של עובדות ובמקרה זה טפלי בהם בעודם על אש נמוכה. במידה והתקבלה החלטה על עזיבה קיימי שיחת הפקת לקחים עם העובדת, במהלכה הקפידי על עניינות והמנעות מהטחת האשמות הדדית ודאגי לסיים בטעם טוב ובאווירה טובה.

בהצלחה רבה!

 <p>פנינה וימר</p>	<p>מיקוד והכוונה לתחומי תעסוקה מתאימים כלים לקידום תעסוקתי עריכת קורות חיים אפקטיביים הכנה לראיונות עבודה ומרכזי הערכה העלאת בשכר והתנהלות אפקטיבית בעבודה.</p>	<p>איתך בדרך לפרנסה בכבוד:</p>
	<p>לתאום פגישת ייעוץ אישית: פנינה וימר 052-7159747 pninavimer@gmail.com</p>	

מסודרת מראש

העורך, מסכות ספק משומשות, ערכות שהכינו הגננות האומללות אך נפלו לידי של בן השנתיים, כלים לפלסטלינה ללא פלסטלינה כי זרקתי אותה בחשאי, ועוד רבים שהזמן יכלה והם לא יכלו. לעומת זאת מספר עצום של חללים פוטנציאליים בבית עמוסים וחנוקים עד אפס מקום בחפצים מיותרים כגון: ילקוטים מסורבלים, ערמות של חולצות תלבושת לא מגוהצות (איזה כיף), מחברות בעטיפה מושקעת עם מדבקה תואמת (מעשה ידי היגעות להתפאר!) שלא כתובה בהן מילה, קטניות בריאות במזווה שלא מכינים מהם כלום, מזוודות ענק שלא נוסעים איתם להורים, מכנסי התעמלות שאין להם חוג, ילדי חיידר שאין להם חיידר - סליחה, בואו נעצור פה, אבל הרעיון מובן. השנה צריך פה שינוי מהיסוד. צריך רה- ארגון מקיף וכולל, צריך להתנער ממוסכמות, לקלף שכבות עתיקות, להפעיל חשיבה יצירתית ומחוץ לקופסה איך למען ה' נמצא לכל דבר כאן קופסה.

אני בוחנת את הבית סביבי ותוהה מאין להתחיל, ואז נזכרת בטיפ הראשון והבסיסי ביותר של המומחים: "סדר נכון מתחיל מהשקעה בתשתיות". בול פגיעה! התשתיות המיושנות כאן הן אשמות בכל. בעצם אנו מנהלים חיים חדשים באתר ארכאולוגי, המייצג צורת חיים עתיקה שאין לה כבר שימוש. הרי אם הייתי מעצבת היום את הבית מתחילה, הייתי מבטלת לדוגמא את רוב הקירות ונשארת עם חלל מגורים אחד עיקרי, כי אם שמעתן על עיקרון ה 80-20 אתן ודאי מבינות מיד את ההיגיון. ממילא כולנו דורכים יחד על אותה מרצפת במשך רוב שעות היממה, ובאותם 20% מהזמן בהם הילדים ישנים (ויש שיחלקו עלי), הם יכולים בהחלט להסתפק במזרונים ספרטניים על הרצפה. ממילא אין הפרדה בשעות השינה, ממילא אין למעשה השכבה נורמלית אלא יותר עיניים נעצמות תוך כדי פעילות רציפה. מה שכן, חדר אחד הייתי משמרת מכל משמר

וואו, ערב פסח, איזה כיף שהגיע ערב פסח. הגיע לי ממש במקום, עוד רגע אחד והיינו נאבדים כאן כליל מתחת לשכבות. כבר חודשים ארוכים אני קוראת טיפים ועצות בשקיקה ואוגרת את כל המידע, משננת היטב ומתכוננת לשעת השין. אני מהמקדימות בתחום, בונה על פסח כבר מאחרי חנוכה. בדיוק בזמן בו עקרות בית חרוצות ממוצא אירופאי מתחילות לאוורר את המצעים הקשורים בסרט מהארונות העליונים לכבוד פסח, גם אני מוציאה את החלק האירופאי המתוכנן שלי מהנפטלין ומתחילה לחדול, דוקא, מכל פעילות הקשורה לארונות, מתוך שיקולי התייעלות עמוקים של חיסכון בזמן ואנרגיה. מה הטעם לנקות אם עוד מעט פסח ואז כבר ננקה כמו שצריך? מה הטעם לנקות אם בעוד חמש דקות המצב כבר יחזור לקדמותו? כבר מזמן גיליתי שניקיון יסודי גורם לאינטראקציות קשות מדי עם הילדים עד שהוא דועך מהזירה. הרי הילדים חד משמעית מעדיפים בלגן נינוח ואמא מעלימה עין, לבעל שמגיע רק בערב צריך להסביר איפה היה הניקיון בעיקרון, ואני, כמה שאני חובבת ניקיון מושבעת, קשה לי להיות בייביסיטר שלו. קשה לי לשמור עליו כל כך במסירות ובאהבה, ללטף שוב ושוב את פניו המבריקות, להגן עליו מפני צעדים וטפטופים אקראיים ולתת לו צומי שנחסך מפיהם של ילדי הרכים. מצטערת. אני מטופלת ושומרת על יצורים יקרים יותר, שהוא יסתדר לבד.

ואם כך תמיד, אז בתום שנת קורונה ארוכה ורבת פעלים שעברה עלינו, פי כמה וכמה. הרי לא צריך 12 שנות לימוד פרונטליות כדי להבין שכמה שיש פחות מסגרות כך יש יותר שעות שהות בבית, וכמה שיש יותר שעות בבית יש יותר עיסוקים, וכמה שיש יותר עיסוקים יש יותר דפים על הרצפה, מדבקות גזורות, בגדים הרוסים מאקריליק, חורים שפעם היו מסמרים בקירות, קלפי קורונה מהעירייה, חוברות קורונה מפיקוד

השנה נתכנן.
נביא הברקה.
נכה בתדהמה
לא רק את
הגננות רוויות
המארזים
עד כדי
אדישות וחנק

פזקת? זה חשוב!

עכשיו נדע
מה כיף לך לקרוא,
מה עושה לך טוב בלב,
מה חשוב ומה פחות...

חפשי את המתנות הנוספות בגליון

חדש
במגזין

חפשי את סמל הפידבוק
ליד כל כתבה,

פדבקי,
... היכנסי להגרלה על
שובר בסך 250 ₪
ביפה נוף

פזקתי ותלכתי...

בחסות יפה נוף

כאן תוכלי להזמין עוד ספרים שווים

או להתקשר ל-1599-581-5817

משלוח חינם עד הבית ברכישה מעל 140 ש"ח!!!

וגם מוסיפה לו כמה קירות מבודדים מרעש ודלת פלדלת נעולה בקודן שמספרו צפון בידי ההורים. את קירותיו אצבע בצבעים בהירים וחלקים, ארוקן אותו כליל מכל חפץ מסיח את הדעת ואשאר בו רק מכשיר טלפון (קווי!) הממוסמר אל הקיר באזיקים, שולחן, מכשירי כתיבה ואולי גם מצלמת אבטחה קטנה, רק ליתר ביטחון. יודעים מה, אולי גם לחצן מצוקה, שאפשר להשתמש בו רק אם תהיה קריסה אמיתית ומוכחת של המרחב הקולי לפני תום השעה היעודה.

זהו, חוץ מזה את המטבח ודאי שצריך להרחיב, זה ברור ולא צריך להרחיב. בכלל התברר שאין לנו מספיק כסאות, מלכתחילה הרי בנינו על ארוחות בתורנות ופתאום השורות תמיד מלאות. לקנות עוד כיסאות יהיה רק פלסטר. הבעיה האמיתית היא בתשתיות, השולחן מדי קטן, ואם צריך שולחן יותר גדול צריך גם מטבח רחב. וכיוון שהשכנים לצערנו עדיין לא מסכימים שנפלוש להול המיותר שלהם, האופציה האחרונה היא להרחיב לכיוון מרפסת הכביסה, ופה אני נתקלת בקונפליקט קשה מנשוא ביני לבין עצמי. הכביסה היא בציפור נפשי ולא אוותר על הספייס שלה! מי כמוני יודעת כמה התחברנו עוד יותר בשנה האחרונה בקשר אמיץ ובלתי ניתן להתרה. מה לעשות? אני אובדת עצות רק לרגע, ומיד מבינה שזה זה הפתרון - להפוך את הבעיה ליתרון! מה יותר פרקטי מאשר לשים את מכונת הכביסה במטבח, בו אני ממילא שוהה מרבית שעות היום? כך אוכל לכבס במקום שלוש מכונות ביום אפילו שש, ובינתיים להשגיח על העוף בתנור שלא יתייבש.

מלאת סיפוק מהתובנות החשובות ומותשת מעבודת החשיבה המקיפה, אני פונה לעשות הפסקת התאוששות על כוס קפה מהבילה, ומשאירה את תחילת העבודה המעשית למחר. "אל תדחי" מאותת לי קול פנימי עתיר ניסיון, "התחילי כאן ועכשיו בצעד קטן, מחר כבר יהיה מאוחר". צייתנית ומצטיינת שכמותי, אני פותחת באקראי את הארון שממול ומגלה שם המון המון חמץ מיותר. מחליטה לבער וופל אחד קטן ולפתוח ברגל ימין זו את מבצע הפסח היעיל שלי. בינתיים התחושה ממש נפלאה. לא יודעת למה עושים ממנו כזה עסק, לדעתי אם יש סדר בראש, עשיתם כבר חצי עבודה.

תני פידבוק!

רבקי שפירא | יועצת מס

גם החברות הגדולות בשוק שיש להן קהל לקוחות רחב שרגיל לצרוך את המוצרים שלהן, והן מבוססות היטב מבחינה כלכלית מחפשות כל הזמן להפתיע ולהציע מוצרים חדשים ואריזות נוצצות, להרחיב את קהל הלקוחות ולשמר את הקיים, כל זאת בכדי למנוע זליגה לחברות מתחרות, יש משפט חזק בעולם העסקים שאומר: "עסק לא יכול לעמוד באותו מקום, אם הוא לא מתקדם קדימה הוא עלול לסגת אם נעיין במקורותינו נגלה את אותם מסרים בדיוק הגאון מוילנא אומר שאם אדם לא יעלה מעלה מעלה בהכרח ירד מטה מטה כשאנו במצב של שאיפה והתקדמות, ללמד הלכות, להעשיר את עולמנו הרוחני, לא להסתפק בידע שקבלנו בגיל הילדות אלא להתרומם כמה טפחים מעבר אנו בדרך עליה איננו נרדמות שמירה וגם אם נסיונות אורבים לנו בדרך, אנו ערניות ויכולות להנצל ולא ליפול בעצת היצר שנזכה!!!

לא לעולם חוסן

בעולם שחידושים הם חלק בלתי נפרד ממנו, חשוב להיות פרואקטיבים, בכדי לא לסגת. לקוחה שלי אסתי היא מעצבת אירועים לעשירון העליון, באמצעות וילונות, עמודים תאורה ופרחים היא הופכת כל שטח לגן אירועים יוקרתי ומרשים, רב הלקוחות שלה, הם לקוחות חוזרים שקצרו מחמאות ורוצים שוב, בתקופה מסוימת גילתה אסתי כי כמה מלקוחותיה הקבועים, ערכו שמחות ולא הזמינו אותה כבעבר, זה הביא אותה לערוך בדק בית אצלה בעסק, ולבדוק מה נשתנה...מסקר שביעות רצון שערכה בקרב לקוחותיה עלתה המסקנה שעל אף שהשירות שלה מצוין, העובדה שהיא לא מחדשת את סגנון העיצובים גורם להם לחפש לה תחליף... זה נכון לכל סוגי הענפים, גרפיקה, אופנה עיצוב פנים וכו בכדי להישאר אטרקטיבים ורלוונטים, צריך להתקדם ולחדש גם אם עסק היה רווי בלקוחות תקופה מסוימת, לא לעולם חוסן, וזה לא מבטיח כלום לגבי המחר...

תני פידבוק!

חיסון הוא שמחדירים לגוף מעט מהמחלה עצמה, ממש קצת, להזיק זה לא יכול, כי זו כמות ממש מועטת, אך גם לכמות קטנה זו, הגוף מייצר נוגדנים. וכך בפעם הבאה שלא תהיה, אם חלילה הגוף ייחשף ויחלה במחלה, כבר יש לו נוגדנים והוא יודע איך

תמי פוטאש | אדריכלית ומעצבת פנים

לא יודעת לגבי החיסון
אבל באופן כללי, כך הוסבר לי בפעם הראשונה כשהגעתי לחיסון הראשון עם הבייבי בגיל כמה חודשים..

לקורונה...
אבל באופן כללי, כך הוסבר לי בפעם הראשונה כשהגעתי לחיסון הראשון עם הבייבי בגיל כמה חודשים..

להתמודד ...
עושים פעולה שלכאורה "פוגעת" בגוף, מחדירים מעט מחלה בתחילת חייו של תינוק, על מנת שלא תהיה פגיעה גדולה ונוראה במשך השנים.

עכשיו מחכימה אתכם מעט במושגים בבניה - כמו כל גוף גם מבנים מתפשטים ומתכווצים עקב שינוי טמפרטורה. מכירה שבחורף הטבעת נהיית גדולה קצת, ובקיץ השעון נצמד ומציק? גם הבניין ככה... ההתכווצות וההתפשטות עלולות לגרום לסדקים במבנה. (ואז... שה' ישמור..) כדי למנוע פגיעות וסדקים, מתכננים מראש סדקים מבוקרים שצורתם משתלבת במבנה.

אנו לכאורה "פוגעים" במבנה מלכתחילה, יוצרים בו סדקים באופן מבוקר, וכן בצורה שמשתלבת במבנה, כך שלא ישימו לב, ושיישאר לבניין מראה יפה ודקורטיבי. סדקים אלו נותנים למבנה את עמידותו בפני פגיעות סדקים לא מבוקרים לאורך חיי המבנה.

אולי לפעמים דווקא הדברים הקטנים והחסרים בנו, עושים אותנו למי שאנחנו, לאדם הטוב והמושלם כמו שברא אותנו הבורא... אולי דווקא היכולת שלנו להתכופף לפעמים, להוריד את הראש ולא תמיד להיות מושלמים וחזקים... נותנת לנו לגדול ולצמוח לאורך זמן..

תני פידבוק!

מאד להיות שונים.

גם הלקוחות שלך.

זו הסיבה שכש'נדלקים' על מותג - כולם קונים ממנו.

אז בואי, מקום לבכות שאנשים לא מבינים ולא משקיעים באיכות, בואי תדאגי להביא את כל העדר אליך, כל השאר כבר יחפשו אותך...

חייבת להוסיף שעם התובנה הזו אנחנו מקבלות על עצמינו אחריות ציבורית לתת ערך אמיתי, כמו שאני תמיד אומר... והנה טיפ-

יש לך לקוחות מרוצים? נפלא. בקשי מהם המלצה. כמה שיותר סיפורי הצלחה, ככה יותר "כולם" אצלך בעסק.

לא לזה התכוונו כשאמרו חיסון עדר?

דבורי קנובלוביץ, 100watt, פסיכולוגית מותגים

חיסון עדר

נראה לי שהשנה, זו הפעם הראשונה שמדברים על "עדריות" בסיקור אוהד... עד עידן החיסונים תמיד דברנו על התופעה כמו על כבשה שחורה וטיפשה.

עד שסופסוף נגיע לחיסון העדר, בואי נדבר קצת על איך את מביאה את ה"עדר" לעסק שלך. (בתפילה שעד שהמילים האלו יראו אור, כבר נהיה אחרי-אחרי ובגאולה השלימה, אמן)

אולי לא ידעת, אבל הסיבה הפסיכולוגית מספר אחת שגורמת לנו לבחור במותג מסוים, זה בדיוק הוא, העדר. עוד הרבה לפני שמחקרים גילו את התופעה, סיפר לנו עליה הרמב"ם; "דרך בריאתו של האדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וחביריו"

כן, אנחנו אוהבים לעשות מה שכוונו עושים, או, יותר מדוייק - פוחדים

תני פידבוק! מי לא נפגשת בצורך לוותר?

לפני תקופה קיבלתי הוראה מרוב לא להשתמש בתוכנת זום כששמעתי את ההוראה הבנתי שאני צריכה לעצור את הרישום לקבוצת עבודה שהתחלתי לנהל, כי התוכנית מתבססת על מפגשים משותפים בזום. הרגשתי החמצה גדולה מה, עכשיו אני צריכה לגנוז את כל התוכנית? אני לא מסוגלת לוותר עליה! השקעתי כל כך הרבה מחשבה בפיתוח שלה יש כבר עשרות מתעניינות שמבקשות להצטרף, משובים חמים וסיפוק גדול מהמקום אליו הגיעה כל משתתפת בפעם הקודמת. היו לי תירוצים רבים איך להתיר את השימוש בזום צרכי פרנסה, כל עולם הייעוץ שם ואין ברירה אחרת וכו' ... אך בתוך תוכי הרגשתי שאני מאוד רוצה לעמוד בניסיון הזה! הרוחניות אצלי היא ערך ראשון במעלה ובשכל ידעתי, שאם אוותר לא אפסיד, כי זה מה שה' רוצה ממני עכשיו!

לקח לי זמן לעכל, אבל בסוף החלטתי כן, יש בי מספיק חוסן להתמודד עם הבחירה הזו ואני מקבלת על עצמי לעמוד בניסיון הזה בעזרה, ומוותרת.

ואז קרה משהו שגרם לי להבין שאולי אני לא חייבת לוותר ... באותו שבוע התקיים מפגש שהתחייבתי להנחות בו,

ריקי מרגלית | מאמנת מנהלות צוות ובעלות עסקים.

פניתי לאחראית ואמרתי לה שתיקח ממני את התפקיד כי לא אוכל להנחות דרך הטלפון. היא טענה שהתחייבתי, ובקשה שאתחיל את הקבלה שלי רק ממחר ... אך אני כבר החלטתי, ועם כל הקושי, רצתי כל כך לעמוד בהתחזקות הזו!

הרגשתי שהזכות הזו משמעותית בעיני יותר מכל דבר אחר התלבטתי מה לעשות, ופתאום משמיים עלתה בי השאלה מי אמר שאי אפשר???

ו...החלטתי להנחות דרך הטלפון! הקב"ה עזר לי וב"ה זה עבד נפלא!! קיבלתי מהמשתתפות משובים מעולים -על ההנחיה וראיתי שאכן אפשר!

ממליצה גם לך לשאול את עצמך על מה אני אומרת "אי אפשר!"? לשים שם סימן שאלה, לנסות לחשוב על הדברים מנקודת מבט שונה ולשאול את עצמך: האם באמת -אי אפשר???

תסתובבי עם הסימן שאלה הזה, תנסי להרגיש שכל האפשרויות פתוחות בפניך ותתפללי לסייעתא דשמיא

מזהירה מראש -זה לא קסם! אך אני מאמינה שבאיזשהו שלב תהיה לך גם תשובה!

תני פידבוק!

וכפנויה יותר. טענו שבגלל הוותק וההטבות שזכתה להן עם שנות השירות והנאמנות הארוכות - היא עולה למשרד הרבה יותר.

מה יהיה? את החודשים האלה עברו איכשהו, בצמצום ועם מעט הלוואות הכרחיות. מה יעשו אם תישאר מובטלת ללא דמי אבטלה? דוד לחוץ מזה ממש. בתחילה שמח שתוכל להיות יותר בבית, אבל השמחה עברה לו מזמן.

היא השתדלה להיות חזקה. כל השנה הזאת השתדלה להחזיק את עצמה בכוח ולא להתפרק. הילדים היו בבית. הם כבר לא קטנים, ומרגישים בדאגה שלה יותר ממה שהייתה רוצה.

אבל לפעמים היא מרגישה פתאום חלשה מאוד. חלשה כמו פיסת נייר שעפה ברוח. חסרת אונים כמו ילד אבוד. והחולשה הזאת מכחידה כל כך. ברגעים כאלה, כמו עכשיו, נראה לה שלעולם לא תצליח לקום ולהמשיך. היא מוכרחה נס. כמה ניסים. היא לא יכולה יותר. לא יכולה. לא יכולה.

היא שפשפה את עיניה היבשות. כמה דמעות קטנות יכולות היו להזכיר לה שהיא חיה. שיש לה רגשות, לא רק מקדחת פחדים שמפרקת אותה לשברים קטנטנים. אבל שום דמעה לא באה והיא חשה, כמעט פיזית, מחנק עצום.

היא לא רצתה לדעת מה השעה, אבל הפלאפון לא שאל אותה. הוא צלצל במנגינה שהילדים בחרו לשעון מעורר, והיא שידעה שרק עשר דקות חלפו מאז התיישבה פה. לפני שעה כיוונה את התזכורת הזאת, כדי שלא תשכח את הכביסה העדינה במכונה.

רובוט-אישה קם מהכיסא ופנה אל האמבטיה. כשיצאה למרפסת, לתלות את שמלות השבת של הבנות, העיפה בגניבה מבט אל השמים הבהירים, ובלו שתרצה, ליטפה שמש נעימה

השעה הייתה עשר בבוקר, והבית היה ריק במפתיע. היו לה שלוש וחצי שעות והיא תכננה לסיים את הארון בחדר הילדים, אבל פתאום לא הייתה מסוגלת. רק המחשבה על מגירות גדולות ומרוקנות וערימות של גרביים על המיטה פוגגה את חלקיקי האנרגיה האחרונים שנותרו בה.

ישבה ליד השולחן במטבח, בחשה בקפה קר ורפרפה בעיניה על כותרות שסיפרו על שנה לסגר הראשון, אפשרות לסגר רביעי וכל מה שביניהם. משהו פקע בה הבוקר, והיא אפילו לא ידעה מה ועל מה.

מחר ראש חודש. הבנים יחזרו מהישיבה והסלון יהפוך לחדר צפוף. פסח קרוב ממש, ואף על פי שהיא בבית קרוב לשנה, מעולם לא הגיעה לראש חודש ניסן במצב הספקים גרוע כל כך.

אתמול התקשרה המורה של ריני ואמרה שלצערה עדיין אין חדש בעניין הסמינר, ואולי כדאי לחשוב על אנשים נוספים שיכולים לעזור. היא לא סיפרה לריני על השיחה הזו. גם ככה הילדה לא מצליחה להירדם בלילה, ממש כמוה.

כמו נמלים קטנות שמתקבצות מכל הפינות לשיירה שחורה וממוקדת, נאספו עוד ועוד מחשבות אל שולחן המטבח הצר. נחמה, הקלינאית שמנחם מבלה אצלה שעה יקרה פעם בשבוע חושבת שעשרה מפגשים נוספים יכולים לתת לו דחיפה משמעותית. לא היה לה נעים כשאמרה זאת בסוף הטיפול של שבוע שעבר. היא אישה עדינה ומודעת היטב למחיר הגבוה שהם משלמים כדי שמנחם יקבל עזרה דווקא ממנה ולא מאחרות, רבות וטובות, שעובדות דרך הקופה. הזכירה דווקא את האפשרות לבצע סדרה נוספת אצל קלינאית בקופה, אבל שתיהן ידעו שלא נכון יהיה להחזיר את מנחם לנקודת הפתיחה החשדנית שזמן כה רב נדרש לו כדי להיחלץ ממנה.

נחמה עולה כסף. וקניות לפסח עולות הרבה כסף. והמשכנתא שלקחו כשבנו את החדר הרביעי ממשיכה לרדת גם כשהיחידה שבנו אז כדי לכסות לפחות חלק ממנה, עומדת ריקה כבר חודשיים.

ומה יהיה בעוד שלושה חודשים כשמבצע האבטלה יסתיים? איזה סיכוי יש שמשרד הפרסום שעבדה בו יחזור לאותו היקף פעילות? ומי הבטיח שאם יחזור - יחזירו גם אותה? הרי גם עכשיו השאירו מזכירה אחת, צעירה

חלשה.

של כמעט-ניסן את גבה.
ופתאום הרגישה שהיא רוצה.
לקום.

וללכת.

לאן? שאלה את עצמה בבהלה. מה פירוש ללכת? ומה עם הארון?
לכותל, גילתה בהפתעה. אני רוצה ללכת לכותל.

ללכת לכותל זה טוב. אבל למה הבוקר? מחר ראש חודש. אולי מחר?
לא. אני רוצה היום. עכשיו.

משהו התעורר בה. כן, היא יכולה להספיק. אם תצא תוך עשר דקות, תהיה
עד שתיים בחזרה. וגם אם תתעכב עוד קצת, לא יקרה כלום. מצבו של
הבית לא יוכל להיות גרוע יותר. מקסימום, עם רצון טוב ישרה על ריני, הוא
ישתפר.

כשירדה מהאוטובוס, הרגישה חנוקה עוד יותר מאשר בבית. המזג היה
נעים, והנסיעה מהירה ושקטה, אבל המחשבות לא הבינו שהיא אמורה
להתאוורר קצת, ורדפו זו את זו, קדורניות, מאיימות, צובטות, מגרדות,
בועטות, מסחררות. היא כיוונה את הפלאפון לרטוט לה רבע שעה לפני
שיוצא האוטובוס שבו היא אמורה לשוב, והשתיקה אותו.

בכניסה לרחבה נעצרה לרגע. הרוח נשבה על פניה ומבדרת את שולי
מטפחתה. הבית, הסמינר, הבנק, הקלינאית וכל השאר חיכו לה מעבר
לפינה, והיא חשה שהיא כורעת תחת המשא.

העבירה את מבטה מן האבנים הגדולות אל השמים שנפרשו מעליה
ללא תחילה וללא סוף, ובחזרה אל מאות האנשים שמילאו את שני צידי
הרחבה, איש איש וחולשת לבבו.

כל כך הרבה אנשים, ולכל אחד כאב משלו, אמרה לעצמה, ונתקפה בהלה
עצומה. כל כך הרבה כאבים יש בעולם הזה. כל כך הרבה פחדים וצרות.
חלק מהם קטנים משלה, ואחרים גדולים הרבה יותר. איך יכולים אנשים
קטנים וחלשים לשרוד את העולם הקשוח הזה? מי מבטיח להם בת קול
שתבשר להם נס? ומי אמר שיש לכאב מזור?

נחשול עלה בתוכה. היא פסעה כמה פסיעות נוספות, וכשלה אל כיסא
פלסטיק לבן, מליטה את פניה בשתי ידיה.

הדמעות שטפו אותה. מלוחות וצורבות. לא היה זה בכי של התרגשות.
אפילו לא של תפילה. היא הרגישה איך היא עצמה מתמוססת לדמעות.

כמה זמן בכתה כך? לא ידעה. לאט לאט שכך הבכי ובאו המילים.

”השם”, היא לחשה, ונרעדה. ”השם...”

רצתה להתחיל לבקש, להתחנן, להזכיר את כולם בשמותיהם, לפרוט את
המשא העצום לפרטי פרטים של צרכים ורצונות, אבל משהו אחר עלה
בה.

”השם, אתה הרי יודע שאני לא יכולה.

הכול גדול מדי בשבילי. כבד מדי. מסובך מדי.

ואני מפחדת. הפחד הורס אותי. הדאגות גומרות אותי מבכנים. הכאב
מחורר אותי עד העומק.

אני צריכה המון דברים. דוד צריך. הילדים צריכים.

בבקשה, השם. תן לי כוח להרגיש את הכאב, ולחיות. בבקשה, תעזור לי לא
להתפרק. תעזור לי להיות מסוגלת להיות לא יכולה. תעזור לי לא להישבר,
בבקשה, תעזור לי...” מילותיה אבדו פתאום, ורגע חלף עד שמצאה את
אשר חיפשה: ”תעזור לי ללמוד להישען. במקום להישבר, להישען”.

היא השתתקה, מניחה לדמעות החדשות שבאו לרחוץ את פניה.

התיק רטט פתאום.

היא לקחה נשימה עמוקה, ועוד אחת. פתחה ספר תהילים וסגרה אותו
בעדינות.

כמה דקות ישבה כך. שותקת. חשה איך מחשבותיה מתפזרות, עפות כמו
נוצות, נישאות הרחק ממנה ומותרות אותה עצמה קלה ושקטה.

אחר כך קמה לאט, והחלה לצעוד לאחור.

כשעמדה בכניסה לרחבה, נעצרה לרגע. הרוח נשבה על פניה, מבדרת
את שולי מטפחתה ומייבשת דמעות קטנות שעוד תלויות היו על ריסיה.

לא קרה לה שום נס; הבית, הסמינר, הבנק, הקלינאית וכל השאר חיכו לה
מעבר לפינה, ושום בת קול לא הבטיחה לה שעד פסח תזכה לראות איך
נקרע לה הים. המשא היה עדיין רב וכבד, אבל ברגע הזה, לא חשה שהיא
כורעת תחתיו.

היא העבירה את מבטה מן האבנים הגדולות אל השמים שנפרשו מעליה
ללא תחילה וללא סוף, ובחזרה אל מאות האנשים שמילאו את שני צידי
הרחבה, איש איש וחולשת לבבו.

כל כך הרבה אנשים, ולכל אחד כאב משלו, אמרה שוב לעצמה. אבל
הפעם לא נתקפה בהלה.

LICHI

יש לך כבר שמלה לחג? מבחר גדול של שמלות לנערות ונשים

משלוח חינם עד הבית בכל קניה תוך 3 ימי עסקים
הזמנת ולא אהבת? החלפות והחזרות בקלות ובמהירות

שירות לקוחות (טלפון רב קווי) 053-358-7211

לקבלת קטלוג

שלחי מייל לכתובת 72lichi@gmail.com

פשוט חיים / מאת: נעמי

שלום לשמורה היקרה

כאן ציפי מבני ברק, רוצה לשתף בטלטלה מדהימה שעברתי בחסות הקורונה.

אני לא אתחיל ממש מהתחלה, כי זה סיפור בפני עצמו של השגחה פרטית מיוחדת, איך התקבלתי לעבודה כשהשוק במצוקה ועם תנאים שלא חלמתי למצוא, אבל ה' הראה לי שהוא כל יכול. סיפור שלם, אולי בהזדמנות אחרת.

אז עכשיו אני כאן, בעבודה חדשה, מאתגרת, ומצריכה מאמצים נכבדים מצדי להוכיח את עצמי על הצד הטוב ביותר, והטוב ביותר - שזה יהיה מכל הצדדים:

קיבלתי מחשב נייד מהעבודה, כמובן הרשת מסוננת הכי שאפשר. עם כל הבידודים שנוחתים על ימין ועל שמאל ובסופו של דבר משתלבים עם הסגר הזה או הבא - הניידות הזו נדמתה לי כחבל הצלה, עוד לא תפסתי שזה יותר דומה לקולר של חנק.

נהייתי מאד מהגמישות בשעות, ועוד יותר - מהגמישות במיקום. וכך הנייד מיצה היטב את ההגדרה שלו, והתנייד איתי מהבית לעבודה, ומהעבודה לבית. אפילו לא טרחת לקפל אותו בסוף יום עבודה, כי זה די נשק לתחילת היום הבא... הוא ניצב לו על השולחן, פתוח ממוצאי שבת עד ערב שבת הבאה...

מלבד הצורך להרשים לטובה כעובדת חדשה, העבודה היתה מרתקת במיוחד ותפסה לי הרבה מקום בראש. הייתי עם הילדים - ומחשבותיי בעבודה, יושבת עם בעלי - וליבי עמוק בעסק. גם בתפילה היה קשה להתנתק מזה...

יום אחד משהו לא הריח לי טוב. יותר נכון - משהו לא הריח לי בכלל. אין לי ריח.

על טעם וריח אין להתווכח, בטח לא כשהם לא קיימים. בדיקות

קורונה אישרו את החשש והתברר שזכינו במבצע משפחתי. שלושת רבעי מאוכלוסיית הבית חיובית, כלומר - כולם חוץ מבת השלוש.

ב"ה כולם מרגישים טוב, אני עובדת במרץ לארוז חפצים לכיוון המלונית. את המחשב דווקא לא הכנסתי למזוודה, לא... לא כי הוא נשאר בבית, אלא כי הוא נשאר אצלי ביד. נסחב איתי לכל מקום. גם בדרך אפשר להמשיך לעבוד. וגם במלונית.

כך "ביליתי" עשרה ימים - משלימה שעות בזמנים לא זמנים, ועובדת ככל שניתן.

הנופש הגיע לקיצו ונחתנו חזרה בבית, עם כמה ימים נוספים לבידוד בשביל הבת שהיתה שלילית. אני בקלות מתמרנת עם שעות העבודה, יש מחשב נייד!

אחרי שבועיים אני מוצאת את עצמי בבית חולים עם הקטן שקיבל מכה קצת רצינית. רופא המשפחה הפנה אותנו לבדיקות, ואני, עוד לפני הכרטיס מגנטי והכסף למונית - לוקחת כמובן את המחשב הנייד. יושבת וממתינה בתור, מול הקפיטריה בבית החולים, תוך כדי שאני עונה לטלפונים ושולחת מיילים. מעניין אם הם שם בעבודה - חולפת לי מחשבה בראש - מעלים על קצה דעתם באיזו סיטואציה אני נמצאת... בטח היו מעריכים כפליים.

התרגלתי למין סגנון חיים כזה, שהמחשב הוא בן לוויה צמוד שלי, ובא איתי לכל מקום. בשביל מה הוא נייד? אני והמחשב, המחשב ואני.

למען הסר ספק - הכל היה נטו עבודה. לא שום גלישה למחוזות אחרים. העומס היה רב, והעבודה היתה מאתגרת ומרתקת, כך שלא היה לי בכלל פיתוי למשהו אחר. עבודה בלבד, ופה ושם קצת מיילים.

חשבנו שסיימנו עם הקורונה, אבל היא כנראה לא חשבה ככה.

כלומר, לא ככה גזר ה' עלינו.

שיעולים כבדים תוקפים את בעלי. חודש כבר חלף והשיעולים עדיין לא. הרופא מפנה לצילום ריאות. עוד לפני שהתוצאות הספיקו להגיע, התפשטו הכאבים גם לגב ולרגליים. פתאום היד התנפחה וכמעט הוא לא יכול להזיז אותה. מה קורה פה??

לא ידוע מה זה - האם הקורונה פיתחה דלקת ריאות, וזו האחרונה הסתבכה לדלקות נוספות, או שהקורונה עצמה גרמה לנזקים האלו. לא ברור... טוב, משהו כן ברור בכל מחלקת 'כתר' חובקת עולם הזו?? הכל מוזר ומלחיץ.

יום שישי, הגענו למיון. הרופא מתייעץ עם רופא אחר, וקורא גם לאורטופד. מתלבטים על אישפוז. אני פונה להתפלל מנחה. לבקש על בעלי שירגיש טוב! שנזכה לחזור הביתה מהר, בבריאות ובשמחה.

ושם, בפיונה שמצאתי לי בתוך מסדרונות בית החולים לעמוד לתפילה, על רקע מיטות מתגלגלות וקריאות קצובות של מוניטור, אני מרגישה שה' רוצה ממני משהו. אני צריכה לקבל קבלה. חייבת.

פתאום צפים ועולים לנגד עיני כל החודשים האחרונים. כל השינוי המשמעותי הזה שהתחולל לו בין קורות הבית. כל המהות הזאת של רעיה ואמא שהתכווצה קטן-קטן ונבלעה במימדיה הענקיים שבחרתי ללבוש כאישה עובדת. איך נראה הבית שלי - האם הוא בית או יותר מזכיר משרד עבודה? ומי מתלווה אלי באורח קבע לכל מקום אם לא המחשב?

איזו מין צורה לבש הבית שלי, כשבאופן עקרוני בכלל לא רצינו מחשב בבית, שלא לדבר על אינטרנט, ועכשיו אני מראה לבעלי - תראה את המייל הזה, כמה מחזקת ההסרטה הזאת...

על איזה מצע אני מגדלת ילדים, כשתחת משחק מהנה או סיפור מפתח אני 'תוקעת' אותם מול המסך. לא חלילה סרטים רדודים או תוכן לא ראוי. רק הסרטות מהמצלמה הביתית, מקסימום רבי אלטר בונה סוכה. אבל איזו מין שיטה מצאתי לארגן לי אחרי צהרים שקט?? לא כך חלמתי לגדל את ילדי...

המחשבות טסות לי בראש תוך כדי התפילה.

לא היה פה קלקול חלילה, לא יכולה להצביע במפורש על מעשה מסויים ולומר: את זה היה אסור לעשות. לא.

לא עברתי עברה, עברתי אווירה.

ולשנות את האווירה של הבית, לשוות לה קצת פחות קדושה וחיבור, זה לא דבר של מה בכך... זו אחריות כבדה לדורות החיים ולאלו הבאים אחריהם.

אני מחליטה לקחת עד הסוף, ולמשך שבועיים להוציא את המחשב מהבית. לגמרי. גם לא בשביל עבודה.

אני יודעת שזה צעד קיצוני ויש לו מחיר כבד, אך בשבילי זו היתה ההחלטה הנכונה. אבל עם כל המצב הקשה והמפחיד שהייתי בו, הייתי מסוגלת להצהיר רק על שבועיים, שיהיה הגיוני לעמוד בזה.

אני מסיימת להתפלל, ומתעדכנת שהרופאים החליטו להשאיר את בעלי לאישפוז. שבת בבית חולים.

הגפרור ניצת, ואש מתלקחת בשתי נריות קטנות שהדלקתי לכבוד שבת. אני מתחננת לריבון העולם על בריאותו האיתנה של בעלי בתוך שאר חולי ישראל, ועל הבית שלי. על המשפחה. תן בי כח לעמוד בקבלה שלי, וזכני לגדל... אני מחליטה להרחיב את הקבלה לטווח של חודש.

המחשב אכן יצא מהבית, ובעלי, באורח פלא בלתי מוסבר, שב לאיתנו!!! בריא ושלם כאילו כלום לא היה.

אני יודעת שיש נשים נפלאות שמצליחות לשלב היטב עבודה מהבית, ונהנות הן ובני ביתן מהיתרונות של הצורה הזו, אבל לי זה לא הצליח. אני טיפוס כזה שנסחף בקלות, ואם המחשב יקרוץ לי מהארון בבית - מאד מהר אני אפתח אותו "רק" לענות על זה ולשלוח את זה. וכבר טעמתי את טעמם המר של חיים כאלה... של בית שחי ונושם עבודה...

חלפו להם השבועיים, ואפילו חודש. ב"ה אני מצליחה לעמוד בקבלה. גם הסגר הממושך לא שבר אותי, ובס"ד מצאתי פתרונות טובים ודרכים אחרות להסתדר. חודש אדר כבר נכנס לו, והמחשב עדיין בחוץ. משאיר את הבית שמור וטהור, משאיר אותו בית.

בית שמרכיבים בו פאזלים על הרצפה ובונים מגדלים בקפלה, ואמא בסבלנות משתתפת. בית שבני הזוג יושבים לשיחה והם נהנים ממנה, סתם כך, בלי שהראש בדברים אחרים. בית שמנותק מהלחץ הסמוי של 'מי שלח ומה נכנס', והיד לא מנתבת את העכבר כמעט אוטומטית לראות מה חדש. בית שחיים בו את הכאן ועכשיו. פשוט חיים.

פתחתי דף חדש בחיים, דף הבית.

לכל הדעות |

עשרות תגובות מחזקות נוספות - מצורפות מידי יום ג' העוקב לסיפור

יקרה! הארת לי את העיניים עם המשפט:
לא עברתי עברה, עברתי אווירה.
זה כל כך רלוונטי! זה פשוט לב העניין! אף
אחת מאיתנו חלילה לא עוברת עבירה!
התחנכנו בבית יעקב, גדלנו בבית
יהודי מחובר, עבירה? חלילה לנו! אבל
האווירה?? מה איתה? זה מה שתופס, זה
מה שמשנה.
ואולי, מי יודע, איכשהו זה קשור לאוויר
שחולי הקורונה נלחמים עליו....

אין לי מה לומר, את פשוט אישה גיבורה. בשביל לעשות דבר כזה צריך פשוט גבורה,
אחרת אין אפשרות לעמוד בזה.
הצלחת להזיל לי דמעות מסיפורך. על זה שעד כמה אנחנו שקועות ולא שמות לב לנזק
שאנחנו גורמות לדורי דורות. אותי בכל אופן ממש חיזקת ועוררת אותי חזק לנושא
פשוט לא יאומן איך הקורונה גרמה לכ"כ הרבה משפחות של אברכים ונשות אברכים
צדיקות וטהורות, להכניס מחשב הביתה בדרך כ"כ חלקלקה ובלי שבקושי נרגיש שיש
כאן איזה בעיה. מה יש נטפרי? מה הבעיה? זהו אז שלא. כל הבעיה שיש מחשב בבית
ברור שחשוב חסימה טובה אבל שורש הבעיה הוא שהילדים מתרגלים לחיות בצל המחשב
וזה ממש מסוכן כך דעתי!
תודה רבה לך ששיתפת אותנו אני בטוחה שעוד הרבה התחזקו בזכותך! ואת האנשים
שה' אוהב- להם הוא נתן ניסיון כדי להתעורר. זכית!!!!!!

שזה יכאב, שלא נתרגל, שנשאף כל הזמן להסתדר בלי. כן!!! זו
ברירת מחדל. גם מאחורי הדלת הסגורה. גם כשזה רק רק לצורכי
עבודה, כי זה אסון בבית.

תודה על הסיפור.
תמשיכו לכתוב שבית יהודי אותנטי הוא בלי מחשב. דווקא בגלל
שזה הבית שלי...

אין לי מילים!!!! מזדהה בטירוף עם כל מילה שנכתבה..
כ"כ קשה לי להיחשף אבל יכולה להגיד שנגררתי עד שהייתי מרוב בלבול יכולה לפתוח את המחשב בשעות לא שעות... (לצערי לפעמים לפני
התפילה...)
ציפי! בזכותך אני רוצה לקבל על עצמי בל"ב בנושא חיזוק רציני! נתן לי כח העובדה שהחלטת בהתחלה רק שבועיים..
לפעמים אנחנו רוצות לשנות אבל מוצאות את עצמינו מיואשות מלקבל דבר ענקקקק ולכן כמו שעשית.. העיקר להתחיל, להראות לריבוננו של
עולם שאנחנו עובדות בשבילו ובאמת לפעמים נסחפות אבל העיקר לזכור את התכלית! ולא חלילה אחרת..
תודה רבה! תמשיכו להביא סיפורים עוצמתיים ומחזקים כאלו!

תני פידבוק!

הכל לטובה!

כמה פעמים קראת את המגזין וחשבת לעצמך
הלוואי והיה לי דרך לספר לכותבת כמה נהנית מדבריה?
כמה פעמים תהו הכותבות - האם אכן קלענו לטעמן של הקוראות?...
**מגזין הדיגיטל של ה'שמורה' בפתרון חדשני ומתוק- מפדבקים וזוכים.
כל הקלקה נרשמת ובכל חודש מספר מפדבקות זכות בהגרלה שווה.**
טרחת לכתוב מסר משמעותי יותר? קבלי במה ב'דף קשר'
והיכנסי להגרלה נוספת עם הרבה יותר סיכויי בחירה.
כ-1000 פדבוקים הגיעו כבר בהשקה הראשונה, ארבע מתוכן זכות!

אם את בעלת עסק ויש לך מוצרים שווים, את מוזמנת ליצור איתנו קשר
ב- shivuk@shmura.org ותשמעי מה יש לנו להציע לך... תני פינוק - הכל לטובה!)

עוד
מה?
כן!

קהילה

להצטרפות לשמורה

shmura.org

או שלחי מייל עם המילה 'הצטרפות'

rishum@shmura.org

לעדכון מינון הדיוורים ולבחירת מדורים

shmura.org/updatesection

לקבלת תכנים לבעלות מייל בלבד

glat@shmura.org

מזכירות והנהלת השבונות

office@shmura.org

לשיתופי פעולה ומיזמים

development@shmura.org

להתנדבות

hitnadvoot@shmura.org

לפרסום במגזין החודשי

shivuk@shmura.org

תכנים

שמועה, קו הכוח של השמורה

02 6440292

shmuaa@shmura.org

מאגר מגזינים 'דף הבית'

shmura.org/magazines

פניות בנושא מגזין והפצה

magazine@shmura.org

שליחת סיפור אישי ולתגובות לסיפורים

sipur@shmura.org

'חלקנו בתורתך' פרשת שבוע וחידון שבועי

parasha@shmura.org

מקבצי דיונים קהילתיים

shmura.org/tguvot

שירותים

מוקד ייעוץ הלכתי, הנהגתי ואישי

shoalot@shmura.org

הטבות מועדון ומוקד 'שותפות'

shutafot@shmura.org

כנסים ואירועים

knasim@shmura.org

הנבחרת - מועדון הבחורות של השמורה

hanivcheret@shmura.org

תמיכה במסיימות סמינר

seminarim@shmura.org

הכשרות וימי עיון מקצועיים באוירה הולמת

startech@shmura.org

קבוצות העצמה

tsmicha@shmura.org

כשאת 'שותפה', את מאפשרת את קיום הקהילה, את מסייעת לפיתוח מיזמים חשובים ואת גם מרוויחה יותר!

רווח נקי

צ'זפרים לשותפות:

פודקאסטים והרצאות מקצועיות חינם, מגזין בהפצה עד הבית, אירועי בוטיק (במידת האפשר): ועוד...

השפעה

השפעה רוחנית על עשרות אלפי חברות קהילה ומקבלות הדיוורים! מעל רבבת חברות פעילות עם אחוזי פתיחת דיוורים גבוהים ביותר והפצות המשך לקבוצות רבות!

זכות

זכות לקחת חלק במיזם איכותי ומיוחד! 'שמורה' מחוללת את המהפך הרוחני של העובדות החרדיות, מתוך חיבור, אהבה וקרבת ה'.

רוצה להצטרף לשותפות? לתרומות באתר נדרים פלוס: <https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7001889>

בקו השמועה: 02 6440292 - שלוחה 91 | לנציגה: 02 6440292 - שלוחה 5 | במייל: shutafot@shmura.org | בהעברה בנקאית: בנק: מזרחי | סניף: 563 | סניף: 101744 | ע"ש: שמורה במבול

כתובת המשרד: הרטום 17, הר חוצבים, ירושלים | 02 5474373 | שעות פעילות 15:00 - 8:30